

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερόν ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932).
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δοχ. 15.000, ἑξάμηνι
δοχ. 8000.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίας, Αἰγύπτου Λίρες 1:10
Ἀμερικῆς καὶ ἄλλων κρατῶν Δολλάρια 8,
Ἑξάμηνι ἀναλόγως.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Ἀποσώπῳ: Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Ἡ ΔΙΑ-
ΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», δόξ. Ἀριστείδου 10
Ἀθῆνας. — Τηλ. 20977

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝ. Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

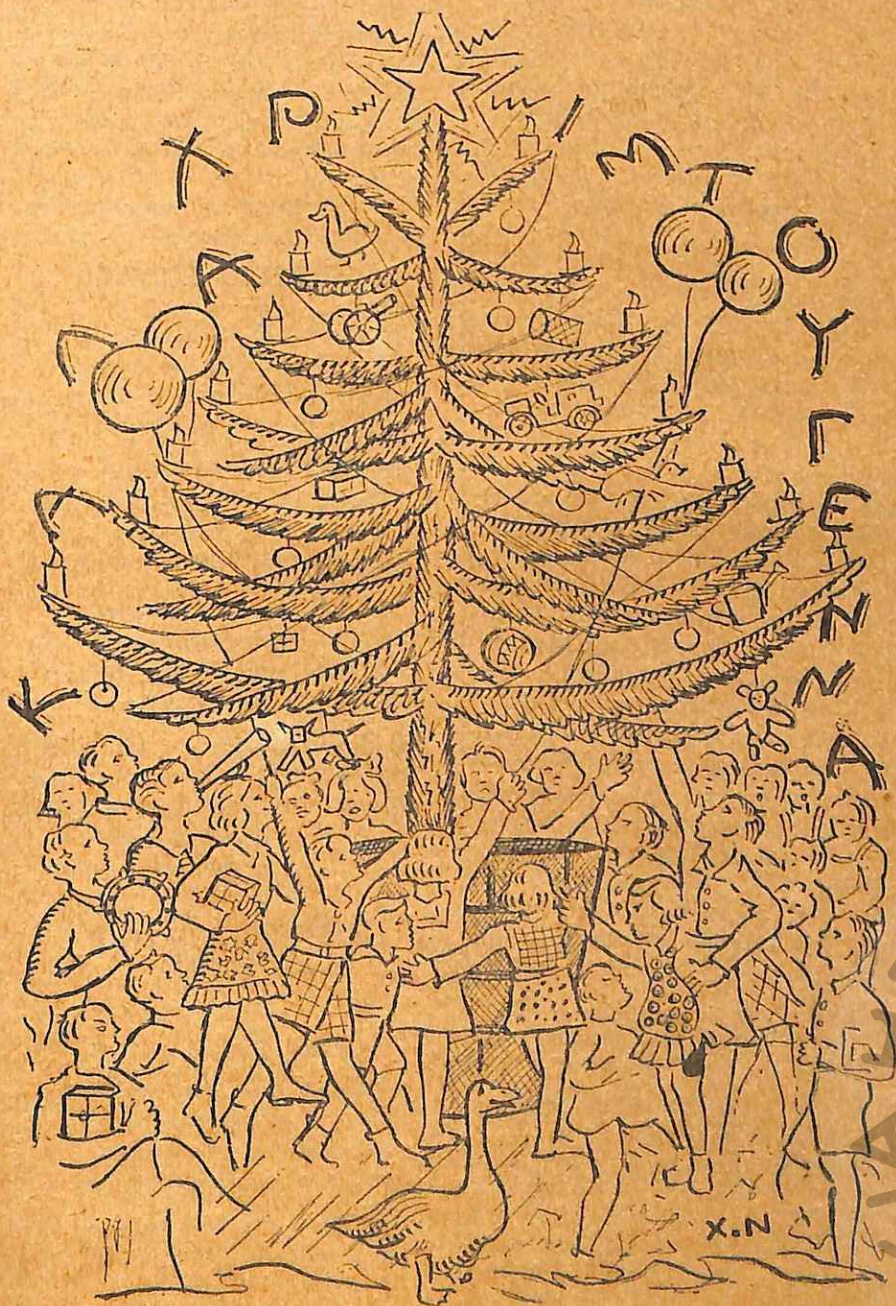
Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ
συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδή-
ποτε μηνός.

Παλαιοὶ Τόμοι, ἄρτιοι, τιμῶνται δρ. 20000 ἄδρος
καὶ 25000 χρυσός. — Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ κατὰ φύλ-
λον ἀποκτᾷ προνόμια συνδρομητοῦ λαμβάνων
ψευδώνυμον δι' ἐν ἔτος ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 3000.

Περίοδος Γ'. — Τόμος 2ος

Ἀθῆναι, 21 - 28 Δεκεμβρίου 1946

Ἔτος 68ον — Ἀριθ. 51 - 52

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΕΝΤΡΟ

Φέτος χριστουγεννιάτικο δένδράκι
Θὰ στήσουμε στὸ σπιτοκαλυβάκι.

Τὶς σκέψεις μας κι' ὅλους τοὺς
[λογισμοὺς]
Θὰ κάνουμε κλώνους συμμετρικοὺς.

Οἱ ἐλπίδες μας στὶς ἄκρες στυλωμένα
Κεράκια ποὺ θ' ἀνάψουμε ἓνα ἓνα.

Καὶ τὰ ὄνειρά μας τρέσες ἀργυρές,
Ἄστρα κι' ἀγγέλοι μὲ λαμπρὲς
[θωριές]

Θάχῃ γιρλάντες, χάρτινα λουλούδια:
Τὶς ρίμες ἀπὸ κάποια μας
[τραγουδία]

Καὶ χιόνια, χιόνια σ' ὅλα τὰ
[κλαδιά,
Κάποια σιωπὴ ποὺ πέφτει στὴν
[καρδιά.

Ἄ! θάναί ὥραϊο τὸ δέντρο μας
[ἐτοῦτο
Μὲ τῆς ζωῆς τὴ φτώχεια καὶ τὸν
[πλοῦτο.

Μακρὸν ἀπὸ τῶν ἀνέμων τὴν ὁργὴ
Σὰν ἓνα θαῦμα νὰ μᾶς ὀδηγῇ.

Κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ μαγεμένο δέντρο
Τὴ Φαῖνη θ' ἀκουμπήσουμε στὸ
[κέντρο.

Στὰ πόδια τοῦ κορμοῦ του,
[χαμηλά,
Μὲ τὸ Χριστούλη νὰ χαμογελά.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

ΤΟ ΔΑΚΡΥ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ (LACRYMAE CHRISTI)

Ήταν ή ώρα που ή μέρα ξέφτιζε σέ γαλάζιες σκιές κι' ή ήλιος ξεφύλλιζε δέσμες τὰ ρόδα, προσπερνώντας τὰ θρία τῆς σιγῆς καί πηγαινόντας, κεί ἀκριβῶς, πού ἐσμιγε θάλασσα κι' οὐρανός καί λαμπάδιαζε ή ἐσπέρα. Ἀπ' τὸν πολύδουο κάμπο, πού ἐμέστωνε δ' ἀνθρώπινος μόχτος σὲ χαρὰ κι' δ' ἰδρῶς τοῦ ξωμάχου σὲ γαλήνη, ἕνας ἀνθρώπος μόνος ἀνέβαινε τὸ Βεζούδιο.

Προχωροῦσε μὲ βῆμα ἀργό, καί κάπου-κάπου σταμάταγε νὰ κοιτάξει ἕνα γύρω. Μετὰ ξανάρχισε τὸ ἀνέδρασμα στὴ κορφὴ τοῦ βουνοῦ.

Στοὺς νευρώδεις τοῦ ὤμου τὸ ἐλαφρὸ ἀγέρακι ἀνέμιζε στοχαστικό, χρυσόξανthes μποῦκλες καί τὸ πλατύ του μέτωπο στεφάνωνε ή διάφανη λευκότητά ἐνδὲς ἡλίου πρωϊνοῦ. Θάταν δὲ θάταν εἴκοσι χρονῶν, καί μὲς στὸν ἄσπρο του χιτῶνα, πού κτυποῦσεν ή στερνὴ ἀντηλιά μὲ χρυσὸ καί κοράλλι, ἔμοιαζε τὸ Διδύμο ἐφρηβό. Τόσο ἦταν ὠραῖος! Στὰ μεγάλα του μάτια ἕνας κόσμος παλιός, γερασμένος καί κακὸς ἀργοπέθαινε, κι' ἕνας ἄλλος γεννιόταν μεστὸς ἀπὸ καλωσύνη κι' ὁμορφιά.

Ὅταν ἐφτῆσε ψηλά στὸ ὁροπέδιο τῆς Somma, ἄρρηξε τὴ ματιά του νὰ πλαγῇ σὲ στοχαστικὴ ἕνα γύρω. Εἶδε κάτου μακρὰ τὴν Παρθενόνη κρυμμένη μέσα σὲ ἄλση ἀπὸ πλατάνια, ἔπο δάφνες, κυπαρίσσια κι' ἐλιές. Τ' ἀκραγιάλια διάστικτα ἀπὸ δάσπερες πολιτείες πού κυλιότουσαν στὴν ἁμαρτία. Τὰ γαλάζια νησιά πού ταξεῖδευαν τὸ ἕρως στὴ ζεστὴν ἀγκυλιά τῆς Μεσογείου τὸ ἐλαφρὸ κυμάτισμα τῆς θάλασσας, πού πῆγαινε μακρὰ, ὡς πού φτάνει τὸ μάτι καί χάνονταν, συναποκαμίζοντας τὴς ροδοδάφνες καί τὴς βιόλες πού ξεχειλίζουν ἀπ' τὴ ποδιά τῆς ἐσπέρας, καί μὴ συγκίνηση ἀργοπερπάτησε σὲ βλέμα του. Μὲς στὴ ψυχὴ του ή ὁμορφιά ἐνορχήτρωνε τὸ τραγούδι τῆς χαρᾶς καί τῆς Νίκης. Ἐκλείσε τὰ μάτια ἐκστατικὸς καί στοχάστηκε τὸ θρίαμβο τῆς ζωῆς, πού ξεδιπλώνονταν χρωματιστὴ καί πολυφωνὴ ἕνα γύρω.

«Ποιὰν ἄλλη μεγαλύτερη ὁμορφιὰν ἀπ' αὐτὴν ἔχει νὰ μὰς προσφέρει ὁ κόσμος;» σιγομίλησε.

Εἶναι ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸν Παράδεισο πού ἐπέσε στὴ γῆς, τότε πού οἱ ἀναθὲς δυνάμεις ἀντιμάχονταν τὴν ἄβυσσο, τὴν πρώτη-πρῶτη ἡμέρα τῆς δημιουργίας. Κι' ὁ Κύριος τ' ἔφρῃσε ἐκεῖ νὰ θυμίζει τὴ μελλομένην

χαρὰ στοὺς ἀνθρώπους. Κούνησε λυπημένος τὸ κεφάλι του καί μὴ σκιά λοξοδρόμισε στὼν χειλιῶν του τὴν ἄκρη. «Ἐχουν ξεμάθει πιά νὰ βλέπουν οἱ ἀνθρώποι» ψιθύρισε. «Πόσος πόνος, ἀλήθεια, πόση ἀσκήμια καί κακία δὲν ὀργιάζουνε στὴ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου;».

Συλλογίστηκε τοὺς ἀντρες πού σερνότουσαν σκλάβοι στὴς τριήρεις καί τὰ κάτεργα, τὰ πεινασμένα παιδιὰ πού κυλιότουσαν, ξεχασμένα ἀπ' ἀνθρώπους καί Θεούς, στὴ σκόνη τῶν δρόμων. τὸ μῖσος, τὴν ἀναντρεία, τὴν ἐγωπάθεια, πού κυβερνοῦσαν τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων κι' ἕνα χέρι καυτὸ κι' ἀνελέητο τοῦ σπάραιε τὰ στήθη του καί πῆγαινε νὰ τοῦ συνθλίψει τὴ καρδιά στὰ μαῦρα τριχωτὰ δάχτυλά του. Ἐγυρε πικραμένος τὸ κεφάλι μὲς στὰ χέρια του κι' ἀπόμεινε βουβὸς νὰ συλλογᾶται. Ἀπ' τὰ καθάρια του μάτια κόμπος-κόμπος τὰ δάκρυα ξεχυλίσανε καί κυλῶσαν στὸ χῶμα, κι' ὁ λυγρὸς ἦρθε συγγνὸς καί τοῦ ἀνατάραξε μὲ τραχύτητα τὸ στέρνο καί τοὺς ὤμους.

Τὴν ἄλλη μέρα, κάποιος περαστικοὶ ξωμάχοι ἀντίκρυσαν στὸν τόπο πού ἔσταξαν τὰ δάκρυα τοῦ νέου, νὰ βλασταίνει ἕνα κλῆμα, πού δὲν ἦταν πρὶν ἐκεῖ, φορτωμένο μὲ ὥριμα σταφύλια. Κατεβήκανε τότε στὴς πολιτείες καί στὰ χωριά κι' ἀναγγέλλαν τὸ θαῦμα, κι' ὅλος ὁ κόσμος ἔτρεχε νὰ ἴδῃ καί νὰ γευτεῖ τὸ δῶρο τοῦ ἀγνώστου, πού δὲν ξανάειδε πιά κανεὶς στὸν τόπον ἐκεῖνο, κι' εἶπανε: «Θάταν ὁ Διδύμος πού περιδιάβαζε τὴ γῆς, καί μὰς ἀξίωσε νὰ ζήσῃ ἀνάμεσά μας» μὰ κάποιος γέρος, πού ἀνταμώθηκε μὲ τὸν ἀγνωστο τὴν προηγούμενη μέρα στὸ βουνό, κι' εἶχε μιλήσει μαζί του, τοὺς ἀνέκοψε: «Δὲν ἦταν ὁ Διδύμος αὐτός, μὰ κάποιος ξένος ἀπ' τὴ Ναζαρέτ πού εἶπε, θαρῶ, πὼς τότε λέγανε Ἰησοῦ».

Ὅλοι πέσανε τότε σὲ βαθειὰ ἀπορία καί συλλογὴ, καί σ' ἄφριά τους ἀντιβούηξεν ὁ λόγος τοῦ ποιητῆ:

«O mihi tam longae maneat pars
ultima vitae Spiritus et, quantum
sat erit tua dicere factus» *

καί δὲν ξέρανε πιά τί νὰ σκεφτοῦνε. Τὸ κρασί πού βγαίνει ἀπ' τὸ σταφύλι τῆς Somma δὲν ἔχει τὸ ὅμοιό

* «Ὡ! ἄς μακρύνει τῆς ζωῆς μου τὸ φθινόπωρο καί σκέψη καί δύναμη ἄς κρατήσουν τὰ γεράματα νὰ τραγουδήσω τὰ ἔργατά σου».

Βιογύλιος: Ἐκλογὴ IV στίχοι 53-54.

τοῦ στὴ γῆς, κι' οἱ ἀνθρώποι τὸ ὀνομάζουν «Lacryma Christi» (=Δάκρυ τοῦ Χριστοῦ).

ΛΟΥΚΑΣ Π. ΛΙΝΑΡΑΣ

ΜΕ Τ' ΑΥΤΙ

Ἐχει κοιμηθεῖ κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα ντάλα-μεσημέρι τὴν ὥρα πού τὰ τζιτζικια μεθᾶνε μὲ τὸ χλιδ τ' ἀγέρι καί τσιρίζουνε ὅλα μαζί; ..

Ἐχει κοιμηθεῖ τ' ἀστρολουσμένα βράδια κάτω ἀπὸ τὴν κληματαριά ν' ἀκούς τὰ φύλλα πού σαλεύουνε πότε κρύβοντας καί πότε φανερώνοντας τ' ἀστέρια; ..

Ἐχει κοιμηθεῖ στὴν ἀκροθαλασσιά, πάνω στὰ βότσαλα, ν' ἀκούς τὸ κύμα νὰ γλύφῃ τὴν ἄμμο καί νὰ βουτίζει ὅλη νύχτα, ραντίζοντάς σε πότε-πότε μὲ δροσερὸς σταγόνες ἀπὸ ἀφρό;

Ἄ, ἡ μαγεύτρα ή ἐξοχὴ σὺν τὴν ἀκούς μὲ κλεισμένα τὰ βλέφαρα! Πόσο βαθύτερα τὴ νιώθεις νὰ σὲ κυκλῶνῃ! Πόση ἀγαλλίαση σὲ γεμίζει ὁ κάθε τῆς ἡσος! ..

ΚΙΤΣΑ ΜΑΛΙΚ. ΚΩΣΤΑΝΤΑΚΟΥ

ΤΟ ΖΕΣΤΟ ΣΠΙΤΑΚΙ

Ἀπόψε πού ή νυχτιὰ βογγάει καί τ' ἀστρα παίζουνε κρυφτό, σὰ μὴ καρδιά πού ὠραία χτυπάει μοιάζει τὸ σπῆτι μου ζεστό.

Σιμὰ στὸ τζάκι καθισμένη Ἡ μάνα μου μ' ἄσπρα μαλλιά καί συλλογίζεται λυπημένη τὰ χρόνια πού ἔφυγαν πουλιά.

Μὰ καθὼς στρέφει τὸ κεφάλι καί τὸ ἐγγονάκι τῆς κοιτᾷ, Χαμογελάει καί παίρνει ἀγάλη τὰ δυὸ του χέρια τ' ἀπλωτά.

Κι' ἄχ, ὡς στὰ μάτια του ἀντικρύζει τῆς φύτρας τὸ αἷμα πού καί πού, θαρρεῖ πὼς βλέπει—καί δακρύζει—τὰ μάτια τ' ἁγία τοῦ παποῦ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ (ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ)

5

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

Κόπιασε μέσα στὴ σπηλιά Κερά Ἀλεποῦ κουμπάρα νὰ ἴδῃς πὼς ἐκατάντησα στὸ στρώμα. Μὴ τρωμάρα!

Θάμπαινα Ἀφέντη Βασιλιά Λιοντάρι, ἂν ὅσοι ἐμπῆκαν ἔδειχναν οἱ πατημασιὲς πὼς πάλι ξαναβγήκαν! ..

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΒΕΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΡΟΒΕΡΤΟΥ Λ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠ' ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΒΕΤΑΣ Σ. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καί τέλος)

—Ἐδωσες, Λόρδε μου, τὸ σύνθημα τοῦ πολέμου μόνος σου πρὶν λίγο, μὲ τὸ νὰ κρεμάσης αὐτοὺς τοὺς φτωχοὺς διαθόλους. Γι' αὐτὸ μὴν ἀφίσσεις στιγμὴ νὰ περάσῃ.

—Ἐχεις δίκιο, εἶπε ὁ Λόρδος.

Ὁ Λόρδος Γκλῶστερ τοὺς μάζεψε τότε δλους, ἔστειλε διαφόρους ἀγγελιοφόρους ἐδῶ κι' ἐκεῖ, καί παίρνοντας τὴν ἀρχηγία ἀρχισε νὰ κατεβαίνει πρὸς τὸ Σόρεμπυ.

Θάπαινε τὸ δεξιὸ μέρος τῆς πόλεως καί ἀπὸ κεί θὰ περίμενε τὴς ἐνισχύσεις.

Οἱ πεζοὶ ἀκολουθοῦσαν τοὺς καβαλλάρηδες, καί μόλις φτάσανε κοντὰ στὸ Σόρεμπυ σταματήσανε γιὰ νὰ πάρουν μὴ ἀναπνοή.

—Μάστερ Σέλτον, εἶπε ὁ Λόρδος τοῦ Γκλῶστερ, Κρούκμπακ, ἔχουμε τὸ ἴδιο ὄνομα. Ἐσὺ καί γώ, οἱ δυὸ Ριχάρδοι, θὰ δείξουμε στοὺς ἀνάνδρους ἐχθροὺς μας τί θὰ πῇ ἀνδρεία, γιὰ νὰ πάψουν νὰ βσκανίζουν τὸ φτωχὸ λαό, καί νὰ λεηλατοῦνε τὰ χωράφια καί τὰ χτήματά του.

Ὁ Ντὶκ ὑποσχέθηκε νὰ κἀνὴ τὸ καθήκον του.

Τότε ὁ Λόρδος μπῆκε μπροστὰ ἀπὸ τοὺς καβαλλάρηδες του, καί δίνοντας τὸ σύνθημα, μὲ ὀψωμένο τὸ σπαθί, ὤρμησε γιὰ τὸ Σόρεμπυ, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς πιστοὺς καί ἀφοσιωμένους τοῦ ἀνθρώπου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VII

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΣΟΡΕΜΠΥ

Ἡ ἀπόσταση ὡς τὸ Σόρεμπυ ἦταν σχεδὸν μισὸ μίλι. Μὰ μόλις πλησιάζανε ἀρχίσανε νὰ χτυπάνε ή καμπάνες τοῦ Σόρεμπυ.

Ὁ Δοῦξ τοῦ Γκλῶστερ κατάλαβε πὼς οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἦσαν προετοιμασμένοι γιὰ τὴν ἐπίθεση.

Ἡ καμπάνες σηκῶσαν ὅλη τὴν πόλη στὸ πόδι. Καβαλλάρηδες τρέχανε πρὸς ὅλες τὴς μεριεὲς γιὰ νὰ δώσουνε τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ.

Ἐνας θύρῃος ἀπὸ ὄπλα, ἀπὸ ποδοβολητὸ ἀλόγων, ἀπὸ φωνὲς γυναικῶν καί παιδιῶν γέμιζε τὸν ἀέρα ἀπειλητικὸς.

Ἀπὸ τέσσερες μεριεὲς τοῦ Σόρεμπυ, ἀκουστήκανε τότε τρομπέτες. Ἡ ἐπίθεση εἶχε ἀρχίσει. Ἀπὸ κάθε πόρτα καί παράθυρο σπητιοῦ τὰ βέλη πέφτανε βροχή, καί πολλοὶ

ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Γκλῶστερ πληγωμένοι γέμισαν τοὺς δρόμους καί τὴς πλατείες. Ἦταν μὴ μάχη σκληρή. Ἐφρῖνικὰ ὁ Ντὶκ κατάλαβε πὼς ή νίκη ἦταν μὲ τὸ μέρος τους. Ἀρχισε νὰ ζητωκραυγάζῃ κι' οἱ ἀνθρώποι τοῦ τὸν μιμήθηκαν.

Αὐτὸ ἔκανε τοὺς Λαγκαστριανούς νὰ χάσουνε τὸ θάρρος τους καί νὰρχίσουνε νὰ ὑποχωροῦνε σιγά-σιγά.

Σὲ λίγο στοὺς δρόμους δὲν ὑπῆρχαν παρὰ μόνος σκοτωμένοι ἐχθροὶ.

Ὁ Λόρδος Κρούκμπακ, δοῦξ τοῦ Γκλῶστερ, κατέθηκε τότε ἀπὸ τὸ ἄλογο καί προχώρησε νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸ στρατό του. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ὠρὸ, μὰ τὰ μάτια του λάμπανε σὰ διαμάντια, κι' ή φωνή του, ἦταν δυνατὴ καί σίγουρη ὅπως εἶναι ή φωνὴ τοῦ νικητοῦ. Κοίταξε ὁλόγυρα τὴν ἀνθρωποσφαγὴ, χαμογέλασε καί εἶπε:

—Ριχαρτ Σέλτον, γονάτισε. Καί μέσα στὴ μάχη πού ἀκόμα δὲν εἶχε τελειώσῃ καί στὰ βέλη πού πέφτανε ὁ Λόρδος τράβηξε τὸ ξίφος του καί χάρισε στὸ Ριχαρτ Σέλτον ἕνα τίτλο εὐγενείας.

—Καί τώρα Σὲρ Ριχαρτ, ἐξακολούθησε κοίταξε νὰ βοῆς πού εἶναι ὁ Λόρδος Ρίστγχαμ. Ἀκούστε ὅλοι, εἶπε γυρίζοντας στοὺς στρατιῶτες του, ἂν σκοτωθεῖ ὁ Λόρδος Ρίστγχαμ ἀπὸ ἄλλο χέρι παρὰ ἀπὸ τὸ δικό μου, τότε αὐτὴ τὴ νίκη τὴ σημερινὴ θὰ τὴ θεωρήσω ἦττα. Ἐχετε τὸ νοῦ σας. Καί σὺ, Σὲρ Ριχαρτ.

Καί κοίταξε στὰ μάτια τὸ Ντὶκ.

Ὁ Ντὶκ ἐννοίωσε τότε πὼς ὁ νεαρὸς δοῦκας μπορούσε νὰτανε γενναῖος πολεμιστὴς καί ἀτρόμητος στρατιῶτης τὴν ὥρα τῆς μάχης, ἀλλὰ ὅσοτε ἀπὸ αὐτὴν ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ἀπειλητικὸς καί ἐπικίνδυνος ἀκόμα καί στοὺς φίλους του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VIII

ΤΟ ΤΕΛΟΣ

Ὁ Ντὶκ βυθίστηκε στὴς σκέψεις του. Τὰ βέλη εἶχανε λιγοστεύῃ πολύ, καί οἱ ἐχθροὶ εἶχαν ὑποχωρήσῃ. Ἀρχισε νὰ νυχτώνῃ. Θάρχόνταν ἐνισχύσεις. Ἡ μάχη θὰ ξαναφούντωνε, γιὰτί οἱ Λαγκαστριανοὶ δὲν θάφιναν εὐκόλα τὸν εἰσβολέα νὰ καταλάβῃ τὸ Σόρεμπυ.

Τὸ ρωλόι τῆς πλατείας ἔδειχνε 10 μ. μ.

—Καλὰ πῆγαμε, εἶπε ὁ Ντὶκ σ' ἕνα μικρὸ τοξότη πού στεκόταν δίπλα του.

—Σὲρ, ἀπάντησε ὁ ἄλλος, κανένας ἐκτὸς ἀπὸ σὰς δὲν θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ τόσο φίλος μὲ τὸ Λόρδο τοῦ Γκλῶστερ.

Μὰ ἔχετε τὸ νοῦ σας, σὰς τὸ λέω ἀληθινὰ πὼς νὰ προσέχετε μὴ φάτε καμμιά μαχαιριά ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη σας.

Ὁ Ντὶκ ἀπόρησε. —Γιατί; ρώτησε.

—Ὁ Γκρούκμπακ εἶναι καλὸς πολεμιστὴς μὰ τοὺς θέλει ὅλους νὰ κάνουνε δ,τι θέλει αὐτός. Ἀλλοιῶς, θάνατος.

—Μὰ, εἶπε ὁ Ντὶκ. Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, πὼς τὸν ἀκολουθᾶνε τόσοι ἀνθρώποι;

—Γιατί ὅσο εἶναι αὐστηρὸς τιμωρὸς τόσο εἶναι καί δίκαιος κριτής. Ἐχει μεγάλο μέλλον ὁ Ριχαρτ Κρούκμπακ δοῦξ τοῦ Γκλῶστερ.

Ὁ Ντὶκ ἔφριξε μὴ ματιὰ γύρω του. Ἡ μεγάλη ἡσυχία, τοῦ φαινότανε ὑποπτή.

—Καί ἐτοιμάζουμε, ψιθύρισε. Καί σὺν ἀπάντησῃ στὰ λόγια του οἱ τοξότες τοῦ Σόρεμπυ ξανάρχισαν νὰ ρίχνουνε βέλη.

Ὁ Ντὶκ φοβότανε τώρα καί τὰ νῶτα τοῦ στρατοῦ του. Ἐφρῖνικὰ ἀπὸ πίσω τους ἀνοίξανε πόρτες καί παράθυρα καί σὺν ἕνας χείμαρος ξεχύθηκαν οἱ κρυμένοι Λαγκαστριανοί.

Ὁ Ντὶκ μαζεύνοντας τὸ κουράγιο του ἔδινε ψυχὴ στοὺς στρατιῶτες του, καί παράδειγμα θάρρους.

Οἱ Ὀρκέζοι εἶχαν τώρα σκορπίσει λίγο. Μὰ ἔαφνου ὁ Ντὶκ ἀκούσε τρομπέτες ἀπὸ τὰ ἔξω μέρη τοῦ Σόρεμπυ. Τὸ πολεμικὸ ἐμβατήριον τῶν Ὀρκέζων ἀντηχοῦσε τώρα παντοῦ, καί οἱ Λαγκαστριανοὶ ὑποχωροῦσαν καί σιγά σιγά τρυπῶσανε πάλι μέσα τὰ σπήτια.

Καί ή τελευταία φάση τῆς μάχης τοῦ Σόρεμπυ, ἦταν ὅταν μὴ δμάδα ἀπὸ καβαλλάρηδες ἔφτασε ἀπὸ τὴν κεντρικὴ πλατεία μὲ τὴς σημαίες καί τὰ λάβαρα τῶν Ὀρκέζων.

Ἐτσι ὁ Νεαρὸς Λόρδος, Δούκας Γκλῶστερ, Κρούκμπακ, ἀφοῦ μπόρεσε καί κράτησε τὴ θέσῃ του στὴν ἀρχὴ πού ἔκανε τὴν ἐπίθεσῃ, τώρα πού φτάσανε καί ή ἐνισχύσεις του, ἀπὸ ἐπτακόσιους ἄλλους πολεμιστὲς ἐνίκησε τὴν πρώτη του νίκη πού ἀκολουθῆσανε ὅσοτε κι' ἄλλες πολλές, ὅταν πολέμουσε κάθε φορὰ γιὰ τὴν Ἀγγλία, μὲ τὸ ὄνομα ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΙΙΙ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΧ

ΣΤΟ ΣΟΡΕΜΠΥ

«Ο Ντίκ, όσο κουρασμένος κι' αν ήταν δεν είχε καιρό για χάσιμο. Ήταν καιρός να βρῇ και να προστατέψῃ τὴν Ἰωάννα.

Διάλεξε τρεῖς-τέσσερις γενναίους ανθρώπους και ἔτρεξε μ' αὐτοὺς στοὺς γεμάτους ἀπὸ πτώματα καὶ ἄλογα, δρόμους τοῦ Σόρεμπυ.

Ὅταν ἔφτασε στὸ σπήτι τοῦ Σέρ Ντάνιελ, στάθηκε τρομαγμένος.

Τὸ σπήτι ἦταν ὅλο καταστραμμένο. Τίποτα δὲν ἔμενε ἀπὸ αὐτό.

Ὁ Σέρ Ντάνιελ, ὁ Σέρ Ὀλιβερ, ἡ Ἰωάννα, ὅλοι εἶχαν φύγῃ. Γιὰ ποῦ; Ρώτησε ἓνα τοξότη :

— Ἐδῶ ἦσαν δταν ἐπιτεθήκανε σ' αὐτὸ τὸ σπήτι ;

— Ναι.

— Τὸν ξέρεις τὸ Σέρ Ντάνιελ ;

— Τὸν ξέρω, ἦταν ἐδῶ. Μὰ μόλις ἄρχισε ἡ ἐπίθεση ἔφυγε ἀπὸ τὸ πίσω μέρος.

— Μόνος ;

— Ὅχι, μὲ τὴ φρουρά του

— Γυναίκες δὲν εἶχε μαζί ;

— Δὲν ξέρω. Μὰ τώρα δὲν εἶναι κανεὶς πιά μέσα στὸ σπήτι.

Ὁ Ντίκ ἦταν σὺν τρελλός. Ἐφνικά τοῦ πέρασε μιὰ ἰδέα. Πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ παρεκκλήσι. Ήταν γεμάτο πρόσφυγες. Ἐνὰς πᾶστωρας τὸν σταμάτησε.

— Ποῦ πᾶς ; τοῦ εἶπε.

— Πάτερ μου, ἐκτελῶ διαταγὴς τοῦ Λόρδου Γκλώστερ.

— Τοῦ Λόρδου Γκλώστερ ;

— Ἡ μάχη τελείωσε λοιπὸν ;

— Καὶ βέβαια ! Ὁ Λόρδος Ρίστγχαμ σκοτώθηκε στὴ μάχη. Καὶ τώρα, ἄφισέ με νὰ κάνω τὴ δουλειά μου. Καὶ παραμερίζοντας τὸ σατισμένο πᾶστωρα ἀνέβηκε ὡς τὸ καμπαναριὸ ψάχνοντας ἀδίκαια.

Ἀπὸ κεῖ πάνω ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν πόλη.

Εἶχε γίνῃ μεγάλο μακελλιό. Οἱ δρόμοι γεμάτοι σκοτωμένους ἀνθρώπους καὶ ἄλογα ἔδειχνε ὅλη τὴν ἀγριὰδα ποὺ εἶχε ἡ μάχη ποὺ γίνθηκε.

Ἐφνικά, ἐκεῖ πρὸς τὸ δάσος, ὁ Ντίκ ξεχώρισε κάμποσους καθυλάρηδες ποὺ φεύγανε. Ήταν ἄρκετοι. Ὁ Ντίκ θὰ μπορούσε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο γιὰτὶ τὰ χιόνι ἦταν πυκνὸ καὶ τὰ πατήματα τῶν ἀλόγων ἀφίνανε βεβαίως ἔχνη στὴ Γῆ.

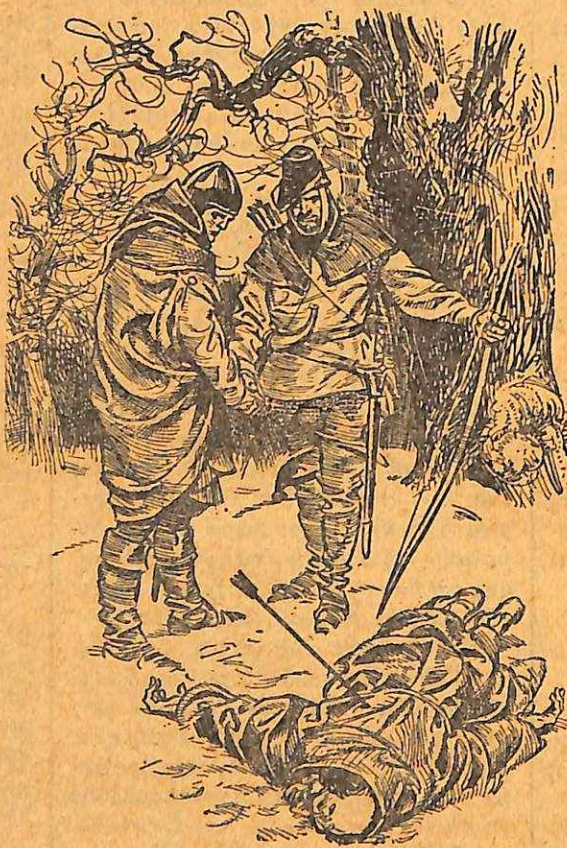
Ὁ Ντίκ δὲν ἔχασε στιγμή. Ἐτρεξε νὰ βρῇ τὸ Λόρδο Γκλώστερ.

— Σέρ Ρίχαρτ Σέλτον, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος μόλις τὸν εἶδε. Σὲ ζητοῦσα νὰ σ' εὐχαριστήσω, καὶ νὰ σέ ρωτήσω τί χάρη θέλεις νὰ σοὺ κάνω γιὰ νὰ σοὺ δείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου.

— Λόρδε μου, ἀπάντησε βιαστικά ὁ Ντίκ. Κυνηγῶ κάποιον ποὺ μ' ἀδίκησε, καὶ ποὺ πέρνει μαζί του τὴν φυγὴ του, ὅ,τι πολυτιμώτερο ἔχω καὶ ἀγαπῶ. Δόσε μου λίγους ἀνθρώπους μαζί μου νὰ πάω νὰ τὸν βρῶ.

— Ποῖς εἶναι αὐτός ; ρώτησε ὁ Λόρδος.

— Ὁ Σέρ Ντάνιελ Μπράκλεϋ, εἶπε ὁ Ντίκ.

Προσευχήσου γιὰ μένα...

— Αὐτὸς ὁ διπλοπρόσωπος ; Πάρε ὅσους θέλεις μαζί σου. Κι' δταν γυρίσης τότε ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις.

Ἐκείνη τὴ στιγμή οἱ στρατιῶτες βγάζανε ἀπὸ μιὰ παραλιακὴ ταβέρνα πέντε ἑξὶ μεθυμένους.

— Κρεμάστε τοὺς διάταξε ὁ Κρούκμπακ.

Ἐφνικά ὁ Ντίκ ξεχώρισε τὸν ἓνα ἀπὸ αὐτούς.

— Λόρδε μου, εἶπε, ἡ χάρη ποὺ θὰ σοὺ ζητήσω εἶναι ἀντίστροφος ἐλευθερο αὐτὸ τὸν ἀνθρώπο.

— Ἄς γίνῃ ὅπως θέλεις, εἶπε ὁ Λόρδος.

Καὶ ὁ Ντίκ πέρνοντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Ἀλμπλάστερ, τὸν καπετάνιο τῆς «Καλῆς Ἑλπίδας»,— γιὰτὶ αὐτὸς ἦταν, τοῦ εἶπε :

— Ἀλμπλάστερ, συχώρεσέ με. Σοῦκανα μεγάλο κακό, μὰ τώρα νὰ ποὺ μπορῶ θὰ τὸ διορθώσω.

Ὑστερα ὁ Ντίκ καθάλλησε τὸ ἄλογό του καὶ πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ δάσος, μαζί μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τοῦ ἔδωσαν ὁ Γκλώστερ.

Ήταν φανερό πὺς ὁ Ντάνιελ διευθυνότανε στὸ Μοτ-Χάουζ. Μὰ δὲ θάφτανε ἐκεῖ πρὶν ξημερώσει.

Ὁ Ντίκ ἔπρεπε ἢ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, καὶ νὰ μπορέσῃ νὰ τὸν πιάσῃ ἢ νὰ κόψῃ δρόμο, ἀπὸ τὰ μονοπάτια, καὶ νὰ βγῇ μπροστὰ του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Χ

ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Ὁ Ντίκ πρὶν ἀποφασίσῃ ρώτησε τοὺς ἀνθρώπους του. Ἐκεῖνοι ἦταν πρόθυμοι νὰ τὸν ἀκολουθήσουν, καὶ ὁ Ντίκ προχώρησε ἀποφασιστικά μέσα στὸ δάσος.

Σὲ λίγο σταμάτησαν, ἀναψαν μιὰ φωτιά καὶ μαζεύτηκαν ὀλόγυρα γιὰ νὰ φᾶν κάτι καὶ νὰ πιοῦν λίγο πιὸτὸ νὰ ζεσταθοῦν.

Ὑστερα πάλι καθυλάλησαν καὶ ξαναπῆραν τὸ δρόμο.

Δὲν προχώρησαν πολὺ, δταν ἀνάμεσα στοὺς θάμνους ὁ Ντίκ ποὺ προχωροῦσε πρὸς μπροστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, εἶδε μιὰ ἀναμμένη φωτιά καὶ ὀλόγυρα καθισμένους καμνὶ δωδεκαριὰ ἀνθρώπους. Ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ Μπέννι Χάτς, αὐτὸς ποὺ εἶχε μάθῃ τὸ Ντίκ νὰ πολεμᾷ. Ἐκεῖ βρισκότανε καὶ ἡ Ἰωάννα, καὶ ἡ γυναίκα τοῦ Σέρ Ντάνιελ.

Ὁ Ντίκ σφύριξε ἑλαφρά, γιὰ νὰ μαζέψῃ ὅλους τοὺς συντρόφους του. Ὁ Μπέννι ἀκούγοντας τὸ σφύριγμα, ἄρπαξε τὸ

δπλο του καὶ τινάχτηκε ὀρθίος. Μὰ πρὶν προφτάσῃ νὰ κάνῃ μιὰ κίνησι ὁ Ντίκ τοῦ φώναξε :

— Μπέννι, παληέ μου φίλε, παραδόσου. Θὰ σκοτώσῃς ἀδίκαια τοὺς ἀνθρώπους σου ἀντισταθῇς.

— Ὁ Μάστερ Σέλτον ! φώναξε ὁ Μπέννι. Νὰ παραδοθῶ ; Πολλὰ ζητάς. Πόσοι εἶσατε ;

— Μπέννι, σοὺ λέω πὺς πρέπει νὰ παραδοθῇς. Μὲ μιὰ ριζιὰ ἀπὸ βόλι δικό μου, θὰ σκοτωθῇτε ὅλοι σας.

Ἀντὶ γιὰ ἀπάντησιν, ὁ Μπέννι φώναξε τοὺς συντρόφους του νὰ ἐπιτεθοῦν.

Ἡ Ἰωάννα ξεφεύγοντας ἔτρεξε δίπλα στὸν ἀγαπημένο της Ντίκ.

— Νάμαι, τοῦ εἶπε. Μὴ φοβάσαι γιὰ μένα.

Μὰ ὁ Ντίκ βλέποντας τὴν ἡλικιωμένη Λαίδη Μπράκλεϋ σὲ κίνδυνο δὲν ἀποφάσισε νὰ δώσῃ τὸ σὺνθημα.

Μὰ τώρα τὰ βέλη ἀρχίσανε νὰ πέφτουνε βροχή ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά.

Τότε ὁ Ντίκ φώναξε :

— Ἀπάνω τοὺς παιδιὰ. Ζήτη τὴν Ἀγγλία καὶ τὴν Ὑόρκη.

Μὰ δὲν ἦταν εὐκολὴ ἡ νίκη. Σιγὰ σιγὰ, κι' ἄλλοι πολεμιστὲς βγαίνανε πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα, κι' οἱ ἀνθρώποι τοῦ Ντίκ ἀρχίσανε νὰ φοβοῦνται πὺς δὲ θὰ τὰ βγάλουνε πέρα.

Τότε ὁ Ντίκ ἀρπάζοντας τὴν Ἰωάννα, ἔφυγε καλπάζοντας.

— Δὲν τὰ κατάφερα καλά, εἶπε. Τὴν ἄλλη φορὰ θὰ εἶμαι πρὸς προσεχτικὸς.

— Ποιὰ ἄλλη φορὰ ; τοῦ εἶπε ἡ Ἰωάννα. Τώρα ποὺ εἶμαστε μαζί, τελείωσαν ὅλα.

Ὁ Ντίκ γύρισε καὶ τὴν κοίταξε. Ήταν ντυμένη ἀνδρικά, ὅπως καὶ τότε, ποὺ τὴ γνώρισε μὲ τὸ ὄνομα Τζὼν Μάτχαμ. Μὰ τώρα δὲ μπορούσε νὰ τὴν πάρῃ πιά γιὰ ἀγόρι. Ἦξερε πὺς δίπλα του ἦταν ἡ ἀγαπημένη του Ἰωάννα.

— Πάμε κατευθεῖαν στὸ Χόλλυγουντ, τῆς εἶπε. Ἐκεῖ θὰ βροῦμε τὸν καλὸ μας Λόρδο Φόξχαμ ποὺ θὰ μᾶς παντρεύῃ. Ξέρεις ὅτι πῆρα καὶ τίτλο εὐγενεῖας.

— Γιὰ μένα αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία, εἶπε ἡ Ἰωάννα, μοῦ φτάνει ποὺ εἶσαι ὁ Ντίκ Σέλτον.

Ἀπὸ μακριὰ εἶδανε τὸ στρατὸ τοῦ Φόξχαμ στρατοπεδευμένο.

— Τόσο τὸ καλλίτερο, εἶπε ὁ Ντίκ, θάχουμε δύναμη ν' ἀντισταθοῦμε στὸ Σέρ Ντάνιελ ἂν μᾶς ἐπιτεθῇ.

Ὅταν φτάσανε, ὁ Ντίκ παρουσιάστηκε στὸ Μοναστήρι μπροστὰ στὸ Λόρδο Γκλώστερ.

Τὸν βρῆκε καθισμένο σὲ μιὰ πολυθρόνα νάκουμπὰ τὸ κεφάλι του μὲ τὸ χέρι του. Ήταν κουρασμένος ἀπὸ τὴ μάχη, μὰ τὸ πρόσωπό του δὲν εἶχε χάσει τὴν τρομερὴ του ἑκφραση.

Δεξιὰ του καθότανε σὲ τιμητικὴ θέσιν ὁ Λόρδος Φόξχαμ.

Μόλις εἶδε τὸ Ντίκ, ὁ Λόρδος Γκλώστερ τοῦ εἶπε :

— Πῶς, Σέρ Ρίχαρτ ; Δὲν μοῦ φέρατε λοιπὸν τὸ κεφάλι τοῦ Σέρ Ντάνιελ ;

— Ὅχι, Λόρδε μου, ἀπάντησε ὁ Ντίκ. Εἶμαι νικημένος.

— Σοῦδωσα πενήντα τοξότες, εἶπε ὁ Λόρδος ρίχνοντας στὸ Ντίκ ἓνα τρομερὸ βλέμμα.

— Σταθῆτε, μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Λόρδος Φόξχαμ. Ὁ νεαρὸς Ντίκ Σέλτον εἶχε κι' ἄλλη ἀποστολή. Τὴν ἔφερε τὴν Ἰωάννα ;

— Δόξα στοὺς Ἁγίους, Λόρδε μου, ἦρθε μαζί μου, καὶ βρίσκεται σ' αὐτὸ τὸ σπήτι, αὐτὴ τὴ στιγμή.

— Λόρδε Γκλώστερ, εἶπε ὁ Φόξχαμ, νὰ ἐπιτρέψῃς σὲ παρακαλῶ νὰ γίνουν οἱ γάμοι τοῦ νέου αὐτοῦ...

— Τοῦ εὐγενεῖς αὐτοῦ, διόρθωσε ὁ Λόρδος Κρούκμπακ τοῦ Γκλώστερ.

— Ἀλήθεια ; ρώτησε ἱκανοποιημένος ὁ Λόρδος Φόξχαμ.

— Ναι ! ἀπάντησε ὁ Λόρδος Γκλώστερ, τοῦ ἔδωσα τίτλο γιὰ τὴ γενναϊότητά του καὶ τὴ βοήθεια ποὺ μοῦδωσε.

— Τότε, ἂς τοὺς παντρεύουμε αὐριο, Λόρδε μου, ξανάπε ὁ Λόρδος Φόξχαμ. Ἐγὼ ἐκἀνόμισα τὴν ὑπόθεσιν μὲ τὸν Χάκλεϋ. Τὸν ἔκανα νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὴν Ἰωάννα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή μπῆκε ἓνας ἀγγελιοφόρος καὶ φώναξε :

— Νίκη ! Νίκη ! Λόρδε μου.

Κι' ὅλος ὁ στρατὸς ἄρχισε νὰ ζητωκραυγάζῃ, γιὰτὶ οἱ Ὀρκέζοι εἶχαν νικήσῃ καὶ τὴν τελευταία ἀντίστασιν τῶν Λαγκαστριανῶν καὶ τοὺς εἶχαν ἀναγκάσει νὰ παραδοθῶν ὅλοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΧΙ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΝΤΙΚ

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, ὁ Ντίκ φόρεσε μιὰ πολυτελέστατη φορεσιὰ ποὺ τοῦδωσε ὁ Λόρδος Φόξχαμ, ρώτησε τί κάνῃ ἡ Ἰωάννα, καὶ βγῆκε νὰ περπατήσῃ λιγάκι, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἀνυπομονή του.

Ἡ σκέψις τοῦ ἦταν εὐχάριστη. Μὲ τὴ Λαίδη Ἰωάννα, γιὰ γυναίκα, καὶ τὸ Λόρδο Φόξχαμ γιὰ προστάτη, ἔδλεπε πὺς ὅλα θὰ πῆγαιναν στὸ μέλλον πολὺ καλά.

Ἐτοιμαζόταν νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸν περίπατό του στὸ δάσος, δταν μιὰ φωνὴ τὸν σταμάτησε.

— Στάσου ! τοῦ φώναξε, ἓνας ἀντρας κρυμμένος πίσω ἀπ' ἓνα δέντρο.

Ήταν ντυμένος σὺν καλόγερος μὰ ὁ Ντίκ τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως πὺς ἦταν ὁ Σέρ Ντάνιελ.

Ὁ Ντίκ ἔβγαλε τὸ ξίφος του καὶ προχώρησε πρὸς τὸ Σέρ Ντάνιελ.

Ἐκείνος μὲ τὸ χέρι στὴ ζώνη του

στοκόταν καὶ περίμενε ἑτοιμὸς νὰ τραβήξῃ τὸ μαχαίρι του.

— Ντίκ Σέλτον, εἶπε ὁ Σέρ Ντάνιελ. Τώρα πολεμᾷς τοὺς νικημένους ;

— Ὅχι ! εἶπε ὁ νέος. Δὲ θέλω νὰ σὲ σκοτώσω. Ἀλλοτε ἤμουν φίλος σου. Ἐσὺ τὸ θέλησες νὰ φτάσουμε σ' αὐτὸ τὸ σημείον.

— Ντίκ, εἶπε ὁ Σέρ Ντάνιελ τὰ ἔχω χάσῃ ὅλα. Κανένας δὲν εἶναι μὲ τὸ μέρος μου. Θὰ πάω στὸ μοναστήρι τοῦ Χόλλυγουντ νὰ βρῶ ἄσυλο, ὡς που νὰ μπορέσω νὰ φύγω γιὰ τὴ Βουργουνδία ἢ τὴ Γαλλία.

— Δὲ θὰ πᾶς στὸ Χόλλυγουντ, εἶπε ὁ Ντίκ.

— Γιὰτὶ ; ρώτησε ὁ Σέρ Ντάνιελ.

— Ἀκουσε, εἶπε ὁ Ντίκ. Σήμερα παντρεύομαι. Εἶναι ἡ εὐτυχέστερη ἡμέρα τῆς ζωῆς μου. Εἶσαι ἑνοχος γιὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα μου. Ἐχω ὀρκιστῇ τὸ θάνατό σου. Μὰ κι' ἂν ἦσουν αὐτὰ διάβολος ἀκόμα, δὲ θάδωξά, σήμερα, χέρι ἀπάνω σου. Ἄς σὲ συχωρέσῃ ὁ Θεός. Μὰ ἂν πατήσῃς τὸ πόδι σου στὸ Χόλλυγουντ, τότε εἶσαι χαμένος. Εἶμαι μὲ τοὺς Ὀρκέζους καὶ ἡ δύναμη εἶναι δικιά μας, ὅπως καὶ ἡ νίκη.

— Μόνον στὸ Χόλλυγουντ θὰ βρῶ προστασία, μουρμούρισε ὁ Σέρ Ντάνιελ.

— Ὅχι τώρα πιά, εἶπε ὁ Ντίκ. Πῆγαινε ὅπου θέλεις ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ. Ἡ πόρτα του, ἔκλεισε γιὰ σένα.

— Καλά, εἶπε ὁ Σέρ Ντάνιελ, αὐτὸ εἶναι ἡ μεγαλύτερη τιμωρία μου. Θὰ φύγω ἀπὸ τὸ θέλεις. Μὰ ἂμα ξανασυναντηθοῦμε, θὰ μετανοήσῃς γιὰ τὸ σκληρό σου φέρεσιμον.

Καὶ ὁ Σέρ Ντάνιελ πῆρε τὸ δρόμο μέσα ἀπὸ τὸ δάσος.

Ὁ Ντίκ τὸν κοίταξε καθὼς ἀπομακρυνότανε, ἐκεῖνος μὲ ἀνήσυχον βλέμμα γύριζε ποῦ καὶ ποῦ καὶ κοίταζε τὸ νέο ποῦ τοῦ χάρισε τὴ ζωὴ, μὰ ποῦ δὲν τὸ καλοπίστευε ἀκόμα.

Ἐφνικά ἓνα βέλος ἔσκισε τὸν ἄερα σφύριζοντας, καὶ ὁ Σέρ Ντάνιελ, ὁ ἀρχοντας τοῦ Τένσταλ, βγάζοντας μιὰ διαπεραστικὴ φωνὴ ἔπεσε μπρούμυτα μὲς στὸ χιόνι.

Ὁ Ντίκ ἔτρεξε καὶ τὸν ἀνασήκωσε.

— Εἶναι μαῦρο τὸ Βέλος ; ψιθύρισε ὁ ἐτοιμοθάνατος.

— Ναι, ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ Ντίκ.

Καὶ χωρὶς ἄλλη λέξη, ὁ Σέρ Ντάνιελ ξεψόχισε στὰ χέρια τοῦ ἄλλοτε προστατευομένου του.

Ὅταν σηκώθηκε ὀρθίος, ὁ Ντίκ εἶδε ἓναν ἄλλο ἀνθρώπο νὰ στέκεται πλάι του. Ήταν ὁ Ἑλλίς Ντουκ-γουόρθ.

— Ρίχαρτ, είπε στο Ντίκ, σ' άκουσα τί είπες. Έσύ συγχώρεσες. Έκανες καλά. Έγώ έκδικήθηκα. Έτσι δέν ήταν σωστό. Προσευχήσου για μένα.

— Έλλης Ντούγκωρθ, είπε ο Ντίκ. Θα προσευχηθώ για σένα. Ο Μπέννι Χάτς, σκοτώθηκε ε' κακόμοιρος. Θέληλα να γλύτωνα. Ο Σέρ Ντάνιελ κοιτάει νεκρός μπροστά μας. Φτάνει ως εδώ.

Μια άστραπή πέρασε από τα μάτια του Έλλης.

— Έχεις δικιο, Ντίκ Σέλτον, άπάντησε. Μά να είσαι ήσυχος. Το ΜΑΥΡΟ ΒΕΛΟΣ δέν θάκουστέ πιά. Οι πιό πολλοί από μās σκοτώθηκαν. Όσοι μέινανε θά γυρίσουν ήσυχoi στις δουλειές τους και στο σπίτι τους. Έσύ πήγαινε να βρης την ευτυχία και τη χαρά και μη σκέπτεσαι ποτέ πιά τόν Έλλης Ντούγκωρθ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XII ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Κατά τις 9 το πρωί, ο Δόρδος Φόξχαμ ώδήγησε την προστατευμένη του Ίωάννα στην έκκλησία του Χόλλυγουντ.

Ο Ρίχαρτ Κρούκπακ, Δόρδος του Γκλώστερ τούς υποδέχτηκε στην πόρτα της έκκλησίας και ρώτησε.

— Αυτή είναι η νύφη; Σήκωσε Δαίδη το πρόσωπό σου να δώ την όμορφιά σου.

— Είσαι πραγματικά όραιο, έξακολούθησε όταν την κοίταξε προσεκτικά. Τί θά έλεγες αν σου έπρετεινα να με παντρευτής;

— Δόρδε μου, άπάντησε η Ίωάννα, με την άδειά σας, θά προτιμούσα τόν Σέρ Ρίχαρτ Σέλτον.

— Κι' αν τόν καταδίκασα σε θάνατο; Ξαναρώτησε ο Δόρδος.

— Θάμωνα ευτυχισμένη να πέθαινα και γώ μαζί του, άπάντησε περήφανα η Ίωάννα.

— Τότε άς τούς παντρέψουμε γρήγορα, είπε ο Δόρδος Γκλώστερ, έλαφρά πειραγμένος από την προτίμηση της Ίωάννας.

Μέσα στην έκκλησία περίμενε ο Ντίκ με μερικούς άλλους νέους. Κι' εκεί ο Ντίκ Σέλτον και η Ίωάννα Σέτλεϋ ένώθηκαν για πάντα.

Όταν βγήκαν από την έκκλησία, ο Δόρδος Γκλώστερ είχε κι' άλλες καθήκοντες το άλογό του και έδινε το σύνθημα για άναχώρηση στο στρατό του που τόν άκολουθούσε, φορτωμένος λάφυρα, και σέρνοντας πίσω του ένα σωρό αίχμαλώτους, τραυματισμένους και δυστυχισμένους.

Η νυφική πομπή πήρε τόν άλλο δρόμο. Σε λίγο όλοι είχαν καθήσει στο τραπέζι του γάμου. Κι' ένώ άκουγόντουσαν άκόμα τα όπλα και ο θόρυβος του στρατού που έφευγε, ο Ντίκ και η Ίωάννα κρατημένοι από τα χέρια κοιτάζονταν στα μάτια.

Από τότε κι' ύστερα ο πόλεμος σταμάτησε. Ο Ντίκ και η Ίωάννα έζησαν ευτυχισμένοι στα πράσινα δάση που πρωτογνωρίστηκαν.

Δύο ήλικιωμένοι σύντροφοι έξακολουθούσαν να ζούνε και να κουτσπίνονε στην ταβέρνα του Τένσταλ. Ο ένας ήταν σ' όλη του τη ζωή ναυτικός, και έξακολουθούσε να κλαίει το καράβι του «Καλή Έλπίδα» και τόν σύντροφό του Τόμ. Ο άλλος ήτανε στη ζωή του λίγο άπ' όλα, και στο τέλος πέθανε καλόγερος με τό δνομα Τιμόθεος, σε ένα γειτονικό μοναστήρι. Κι' έτσι γίνηκε το θέλημα του Δόουλες να πεθάνη πάστωρας.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΜΙΛΩΝΤΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ

Παρ' όλη την αντίπαθεια που είχε στη Μαντάμ Ρενέ η Νίνα, δέν μπορούσε να την ξεχωρίσει από τα παιδιά της χρόνια. Τα ξένοιαστα, γεμάτα παιχνίδια και χαρές θυμάται τα καθημερινά μαθήματα. Τα κουραστικά μαθήματα, που τ' άκουγε πάντα άφηρημένη. Κείνο τόν καιρό η φαντασία της δούλευε μέρα και νύχτα. Έπλαθε τα πιό παράξενα όνειρα. Διάβαζε βιβλία γεμάτα περιπέτειες. Πυρρετός έκαιγε τις σκέψεις της.

Κάποιο πρωί άνοιξιάντικο, η δασκάλα κατέβηκε σιό περιβόλι βιαστική. Η Νίνα την άκολουθούσε, κοιτάζοντάς την, λοξά. Η Μαντάμ ταχτοποιούσε τις πλεχτές πολυθρόνες, το τραπέζι, τα βιβλία. Το πρωινό ήταν ζεστό και γλυκό. Το πρώτο άνοιξιάντικο πρωινό. Είχαν διακοπές του Πάσχα. Στο διπλανό περιβόλι, κάποιος έψελνε το «ή ζωή έν τάφω». Η φωνή ήταν γλυκειά. Πότε πότε γινόταν ένας ψίθυρος. Η γαστριμάρια μωσκοβόλαγε. Τα χρυσόψαρα στη στέφρα κόντευαν να τρελαθούν στα παιχνίδια. Το κεφάλι τους έβγαινε από το νερό, και έκαναν φουσκάλες. Ο γειτονικός φοίνικας άστραφτοκόπαγε. Χαρά Θεού! Τί άδικο πράγμα να κάνη κανείς μάθημα τέτοια μέρα! Οι άδελφές της έλειπαν. Στη Νίνα έπεσε ο κλήρος να ξεπαύση η δασκαλίστικη μανία της Μαντάμ... Un enfant

ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Στη παιδική μου ήλικία
τ' άφιερώνω

Τ' άγαπημένα, τ' άφθαστα, τα μακρινά που κρυφοζούν βαθειά μας και μās [πνίγουν] κάποιες φωνές, κάποια παιδιά, στα [δειλινά,

στην άκρια εκεί του δρόμου στη γωνιά, σε μι' άνθισμένη πόρτα πριν μās φύγουν. — Άσπρα χεράκια φιδόχοι, που τυλίγουν τις σκέψεις σε ταξείδια άλλαργινά.

Κι' ένα παλιό-παλιό τραγούδι ξεχασμένο. — Πώς να μ'ερώσω, θέ μου, τη καρδιά π' όργιστηκε, παιδάκι πικραμένο, κι' άχ! που θά βρω τόν τόσο διαβασμένο, στην ύστατη που έπρόφτασε βραδιά, τ' άγαπημένα, τ' άνεμνήνευτα κι' άπλά κοντά του να μαζέψει, ευτυχισμένο μελισσολόγί τη λύση του να βρει, να ξεμακρύνουν οι λιθοχίτιστοι σταυροί που με κρατούν κομμάτια σταυρωμένο...

Τ' άγαπημένα, τ' άνεμνήνευτα, τ' άπλά κι' όραιο, σαν το πρωτάγγιχτο λουλούδι, τούτη τη νύχτα που το μάτι δέν σφαλά, στο προσκεφάλι μου ξανάφτανε δειλά, γλυκά, σαν έσωδιά, σά μελωδία, σά χνούδι, σαν το παλιό κι' άξέχαστο τραγούδι, τη νοσταλγία να μου σκορπίσουνε άπαλά. ΛΟΥΚΑΣ Π. ΛΙΝΑΡΑΣ

sage, obeit a ses parents... Τί πλήξη! Τί άνία! Τί την ένδιέφερε τη Νίνα τί κάνουν τα φρόνιμα παιδιά...

Το σημερινό μάθημα λείει για τη Μαργαρίτα... Έχει μάλιστα και την εικόνα της. Νά την. Κάθεται σ' ένα τραπέζι πλαί στη θάλασσα. Μακρυνά, ένα πλοίο άρμενίζει. Από το φουγάρο του, σκοτεινός καπνός και πυκνός ξεφεύγει. Βράχοι και βουνά. «Το τρίστιον με τούς σκλάβους» σκέπτεται η Νίνα. Ποιός έέρει πόσοι μαύροι θά είναι φυλακισμένοι εκεί μέσα. Ο σκληρός πλοίαρχος με το «πιστόλιον» στο ένα χέρι, και το «μαστιγίον» στο άλλο. Ο Μάγειρος Νεγορός... Άχ! το γενναίο παιδί ο «δεκαπενταετής πλοίαρχος»! Αυτή θά έτρεμε από φόβο στη θέση του... Τα διάβασε χτες τα κατορθώματά του, και έκλεγε. Της φαινόταν πώς θ' άκουγε την «άπαίσιαν κραυγήν έν τώ μέσω της νυκτός».

— Άνθρωπος εις την θάλασσαν! Η Μαργαρίτα λοιπόν, γράφει στη μητέρα της. Είναι κι' αυτή un enfant sage. Γράφει: «άγαπημένη μου μητέρα...».

Άλήθεια... Τί παράξενα πράγματα θά είναι εις τās «μακρινάς θαλάσσας». Πλοία χαμένα. Τέτοια με μεγάλα άκούνητα κι' έκπληκτα μάτια. Κι' άλλα, άνθρωποφάγα. Φύκια, όλόκληρα στρώματα. Άπάνω τους, ναύτες κοιμισμένοι, Νε-

(Συνέχεια στην 151 σελίδα)

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ LAURIE

ΠΡΟΑΣΟΝΙΚΙΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΙΑΝΝΗ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

(Συνέχεια από το προηγούμενο και τέλος)

Ένας κατακλυσμός από δάκρυα βρέχει το πρόσωπο του Μενεκράτη.

— Ά! Πρόα! Συγχώρεσέ με! Συγχώρεσέ με! Μετανιώνω μ' όλη μου την καρδιά, σ' όρκίζομαι! Έστερα από όσα έκανες για μένα θά είμαι φίλος σου για πάντα!

Τόν διέκοψε άπότομα:

— Και πρώτα άπ' όλα σου άπαγορεύω να λέγεσαι φίλος μου! Έπειτα δέν έκανα τίποτα για σένα. Τόν έαυτός μου μόνο ευχαρίστησα γιαυτό μ'έννοχλησαι...

Φεύγει γρήγορα: η ώρα πέρασε. Άλλωστε το μικρό έκείνο δραματάκι μ' είχε συμφιλιώσει τέλεια με τη ζωή. Όλόκληρο το πρωί περνάει χωρίς κανένα άλλο έπεισόδιο. Μόνο κατά το δειλινό, παρουσιάζεται ο Μενεκράτης, χλωμός και άμυλητος. Είμαστε σκορπισμένοι στην αλλη και περιμένουμε το διδάσκαλο. Εκφονικά, ο Μενεκράτης, άρχισε να διηγείται το πάθημά του σε ευγλωτή γλώσσα: σταμάτησε όμως άπότομα. Τα μάτια του θαμπώνουν.

— Ο μανδύας μου! Έέχασα τόν μανδύα μου, φωνάζει.

— Μεγάλο κακό! Πήγαινε να τόν βρεις ή ν' αγοράσεις κανέναν καλλίτερο! του λέει ένας μαθητής.

Έκείνος όμως χτυπά το κεφάλι του, βγάζει τις τρίχες του και φαίνεται κυριευμένος από σφοδρή συγκίνηση.

— Τέλειωσες λοιπόν; τόν ρωτά ο Λυκίδας ένοχλημένος.

— Μου τόν χάσανε, μου τόν πήρανε, μου τόν κλέψανε! Έξακολουθεί άπαρηγόρητα.

— Πήγαινε λοιπόν να ψάξεις και να τόν βρεις, άντίς να νιαουρίζεις σαν ήλίθιος! τόν συμβουλεύει ο Λυκίδας.

Μόλις όμως κάνει να βγει ο Μενεκράτης, μπαίνει ένας φαρμας με το μανδύα διπλωμένο στα χέρια του. Ο Μενεκράτης βγάζει χαρούμενες φωνές, τόν άρπάζει, τόν χαϊδεύει, τόν ψάχνει. Άλλ' οι φωνές του και οι στεναγμοί του έπαναλαμβάνονται.

— Ά, μου τόν πήρανε, μου τόν κλέψανε οι άχρείοι, οι άθλιοι! Ο φαρμας ζάρωσε τα φρόδια του:

— Με συγχωρείς, είπε δέν

είμαστε κλέφτες έμείς. Κι' αν μιλεις γι' αυτό που σου έπεσε από την τσέπη, νάτο: ήθελα να σου το φέρω μόλις ήρθα στη χώρα για να πουλήσω τα ψάρια μου. Βλέπω, παιδί μου, πως η γλώσσα σου είναι προθυμότερη να βρίζει παρά να ευχαριστεί: γιατί βγήκες από το καλύδι μου, και δέν είπες ούτε ένα «ευχαριστώ» στη γυναίκα μου που έκανε τόσο κόπο να σε καθάρσει και να σε στεγνώσει. Πάρε πίσω το παιχνίδι σου και να μάθεις άλλη φορά να φέρνεσαι καλλίτερα!

Κι' άφου μίλησε έτσι ο φαρμας, έψαξε ανάμεσα στο σωρό των ψαριών του, έβγαλε ένα μικρό αντικείμενο και το έδωσε στο Μενεκράτη: ύστερα τού γύρισε θυμωμένος τις πλάτες κι' έφυγε.

Από μακριά είδα και άκουσα τις λεπτομέρειες αυτής της σκηνής, μά δέν έδωσα και τόση προσοχή γιατί κουδέντιαζα με τόν Εύφορίωνα. Άλλ' ο Θεαγένης, που είχε ζυγώσει για να μ'έν χάσει τίποτε άπ' αυτήν, πριν προφτάσει ο Μενεκράτης να κρύψει το αντικείμενο κάτω από τις πτυχές τού χιτώνα του, έπεσε πάνω του σαν κεραυνός: έρριξε κατά γής τόν

Το χέρι μου πιάνει τόν Ποσειδώνα...

Μενεκράτη, έβαλε το γόνατό του πάνω στα στήθια του, τόν άρπαξε από το λαιμό και άρχισε να τόν χτυπά άλύπητα και φώναζε σε δαιμονισμένος:

— Νά, κλέφτη! Νά, δολοφόνε! Νά, δειλέ! Νά, ψεύτη! Νά παράσιτε! Νά συκοφάντη! Νά, σκύλε! Σκύλε! Σκυλί! Βρωμόσκυλο!

Ο Μενεκράτης δέν είχε πει τίποτα για να τόν προκαλέσει. Νομίσαμε ότι ο Θεαγένης είχε τρελλαθεί ξαφνικά ή έπαθε καμμία ήλλασι. Άφου πέρασε η πρώτη κατάπληξη, πολλοί μπήκανε στη μέση και άχι χωρίς πολυ δυσκολία να τόν πάρουν το θυμό από τα χέρια του. Ο γεναίος θυμός του είχε δεκαπλασιάζει τη δύναμή του. Άλλ' ο αριθμός των συμμαθητών μας υπερίσχυσε. Έκείνος όμως θριαμβευτικά κινούσε το τρόπαιόν του και έλεγε:

— Η τράινα τού Ποσειδώνα! Αυτός ήτανε ο κλέφτης! Αυτός, αυτός! Άθλιε, πρέπει να σε πατήσω... Έπειτα αλλάζοντας τόν τόνο της φωνής του:

— Πρόα, άγαπημένε μου φίλε, ώ τί ευτύχημα! Πόσο ύπόφερα!

Και ο πιστός σύντροφος μ' άγκάλιασε σφιχτά-σφιχτά και τα μάτια του τρέχανε δάκρυα. που κι' η μεγαλύτερη λύπη δέν θά τού τα έδινε. Έπιτέλους, άρχισα να καταλαβαίνω γιατί πράγμα γινότανε όλο αυτό

το κακό: άρχισα να ξαναγενιέμαι. Ο Εύφορίων μου σφίγγει το χέρι... Ά, τί ευτυχισμένες στιγμές! Έδλεπα γύρω μου σά να ζούσα σε όνειρο. Κατασκομισμένος, ματωμένος, ξεσχισμένος ο Μενεκράτης, έμοιάζε σαν πατημένο σκουλήκι: διάβαζε κανείς την άπορία πάνω σ' όλα τα πρόσωπα, χαρά σε μερικούς και άισχος και πικρία πάνω στην όψη τού Λυκίδα.

Στο μεταξύ ήρθε ο δάσκαλος: είχε δει και τα κατάλαβε όλα μονομιάς. Με έπιταχτική φωνή έκανε να σιωπήσουν όλοι.

— Μενεκράτη, είπε στο τέλος, σε σένα μονάχα δίνω το λόγο. Άν πιστέψω την άφωγη αυτή μαρτυρία, βάρυνες τη νέα σου ψυχή με φοβερά έγκλήματα... Σε έξορκίζω να πεις την αλήθεια! Μίλησε: γίνου έστω και μια φορά γεναίος στη ζωή σου. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να σου συγχωρηθούν και τ' άλλα σου άνομήματα.

— Θα μιλήσω, αποκρίθηκε ο Μενεκράτης με κομμένη ανάσα.

Ανάπνευσε πολλές φορές με άγωνα, έπειτα μ' έναν τρόπο πρωτάκουστο γι' αυτόν, είπε :

— Θα μιλούσα και χωρίς να με αναγκάσετε. Σήμερα το πρωί ο Πρώας μου έσωσε τη ζωή.

Και διηγήθηκε το πρώτο έπεισόδιο, χωρίς να προστέσει ή να αφαιρέσει τίποτα. «Ω, του θαύματος! Πραγματικά δέ ή δψη του δυστυχισμένου παιδιού είχε πάρει κάποια έκφραση ευγένειας.

— «Ήθελα να τού πω! Ήθελα να τού τὰ όμολογήσω, είπε κλαίγοντας, όρκίζομαι στους άθάνατους θεούς: αλλά δέν θέλησε να με άκούσει. Όταν είδα ότι του χρεωστούσα τη ζωή, πήρα τη απόφαση... και αν ήθελα να κρύψω την τράιαινα, τδ έκανα γιατί δέν είμωνα έτσι... μπροστά σε όλο τδ σχολείο...»

Και τόν διακόπτανε λυγμοί.

— Καλά, καλά, είπε ο Δύσης σοβαρός και αγαθός, σε πιστεύω έξακολούθησε. Πώς και πότε πήρες τόν Ποσειδώνα; Και για ποιά σκοπό; Πές τα όλα και σου υπόσχουμαι, στδ όνομα όλων τών μαθητών μου, έλπίζω πώς δέν θα με διαφύσει κανείς, ότι θα φερθούμε σε σένα με όλη τη δυνατή συγκατάθεση.

— Ήταν ή παραμονή της μέρας που φύγαμε από τδ σπίτι του Δεωκράτη, άρχισε να διηγείται ο Μενεκράτης. «Ο πατέρας μου ήταν πολύ θυμωμένος» κι' εγώ μαζί του. Στοχαζόμουν πώς ήταν πολύ σκληρό, άνθρωπος τόσο πλούσιος, τόσο δυνατός, να μάς πετάξει στδ δρόμο, αυτός που είχε άπ' όλα. «Ας δοκιμάσει λίγο από φτώχεια, σκεπτόμουν» ας μάθει τί θα πεί να μην είναι κανένας βέβαιος για τδ καθημερινό του φαγητό, για τόν ύπνο του, να μην έχει όβολο στην τσέπη του! Κι' άξαφνα θυμήθηκα τόν Ποσειδώνα, που καθώς λέγανε, σχετιζόταν ο πλούτος της αίκογενείας αυτής. Αποφάσισα να τόν κλέψω, αλλά για λίγο μονάχα καιρό» κι' άφου θα μάθαινε ο Δεωκράτης σε βάρος του τί θα πεί καταστροφή και δυστυχία, να τού τόν δώσω πίσω και να παραστήσω πρόσωπο θεού λυτρωτή. Ήθελα μ' όλα αυτά να τόν ξαναφέρω στην έξουσία μου. «Ωραίο σχέδιο» όμως τὰ πράματα δέν προχωρήσανε όπως τὰ ήθελα εγώ... Ο Ποσειδώνας, βρισκότανε στην κατοχή μου και κανείς δέ με

είχε δει, κανείς δέ με υποπτευόταν. Ο Δεωκράτης, καταλυπήθηκε, άπελπίστηκε χαιρόμουνα να τόν βλέπω. Στδ τέλος όμως βαρέθηκα να κρύβω τδ άγαλμα: δέν ήταν κι' εύκολη δουλειά: γιατί κάθε μέρα άλλαζαμε διαμονή εγώ κι' ο πατέρας μου: στοχάστηκα τότε πώς ήρθε ή στιγμή να τδ ξαναβάλω στη θέση του: είδα όμως πώς αυτό ήταν πιά αδύνατο. Δέν μπορούσα να μπώ όπως πρώτα στδ σπίτι του Δεωκράτη. Πώς να κάνω; Τόν έσερνα μαζί μου και επί τέλους έρχισε να μου γίνετα άνυπόφορο φορτίο. Στην έξοχή, στδ σπίτι του Νικία, αναγκάστηκα να τδ πάρω μαζί μου και δέ μπορώ να σάς πω τί άγωνία τράβηξα. Και κοντά σ' αυτά, έπαιξα κι' ένα κακό παιγνίδι στδ κοριτσά-

Διαβάζω τις λέξεις και μου καίνε τὰ μάτια...

κι του Νικία και μ' έδιωξαν. Αναγνωρίζω σήμερα πώς ήταν δίκαιος ο θυμός του χωρίς να τδ θέλω έφερα σε κίνδυνο τδ παιδί. Αλλά εκείνη την ώρα έκρινα άλλοιώςτικα τὰ πράματα. Γύρισα στην Αθήνα μανιασμένος από θυμό κι' ήθελα να εκδικηθώ. Άλλως τε ο Ποσειδώνας με βάραινε περισσότερο κάθε μέρα. Ντρέπομαι να τελειώσω... Όμως κατά βάθος δέν φταίω εγώ, σάς όρκίζομαι. Παρασύρθηκα από έναν κακό δαίμονα: έβαλα κρυφά τ' άγαλματάκι στδ σακίδιο του Πρώα. Και δέν έφτανε αυτό. Ένώθηκα με τούς έχθρούς του. Φώναξα έναντιόν

του δυνατότερα άπ' τούς άλλους. Μου πλήρωσε όμως τδ κακό που τού έκανα: μου έσωσε τη ζωή! Η έκδίκηση του Πρώα με πονεί περισσότερο από τὰ χτυπήματα του Θεαγένη. Στην πρώτη στιγμή της χαράς και της ευγνωμοσύνης τόν όνόμασα φίλο μου. Αυτές όμως μου τδ άπαγόρεψε, δέ με θέλει ούτε σάν κάτι άσήμαντο κοντά του. Νά ή αλήθεια. Νά με τιμωρήσουνε οι άθάνατοι θεοί αν έκρυψα ή αν έλλαξα τίποτα!

Τὰ λόγια του Μενεκράτη, τὰ σκέπασε ή κατάπληξη όλων μας. Όλοι στδ σχολείο ζητούσαν να μου σφίξουν τδ χέρι γιατί άποδείχθηκε ή άθωότητά μου. Τδ πιδ συγκινητικό όμως άπ' όλα αυτά ήταν, πώς όλοι πέρνανε όρκο στδ ότι κατά βάθος τρέφανε την πεποίθησι για μένα πώς ήμουνά άθώος. Χαμογελώντας ο Δύσης έδειχνε στδ πρόσωπό του τη μεγάλη χαρά που ένοιωσε κι' ο ίδιος. Τέλος οι φίλοι μου με πήραν στους ώμους τους, ένω εγώ προσπαθούσα να πορύγω αυτή την τιμή. Η χαρούμενη συντροφιά μ' έβγαλε θριαμβευτικά έξω από τδ σχολείο. Γύρω μου οι μαθητές πετούσανε λουλούδια και δάφνες, χορεύανε και ζητωκραυγάζανε «Ζήτω ο Πρώας!» Οι διαβάτες ρωτούσανε τί συνέβαινε κι' όταν οι άλλοι τούς έξηγοούσαν, σταματούσανε και με καμαρώνανε.

Έαφνικά, στη στροφή ενός δρόμου, συναντούμε τόν πατέρα μου, που είχε έλθει έντελώς τυχαία στην πόλι για αίκογενειακές μας υποθέσεις. Σταματάει και παρατηράει σάν έ'να φαινόμενο. Θεοί! Με ποιά λόγια πρέπει να τού έξηγήσω τη δυστυχία μου και την ίκανοποίησή μου! Οι συμμαθητές μου με φέρνουν ίσαμε τδ σπίτι της Άγαρίστης και με άρπινουν εκεί... Νοιώθω να ξαναγεννιόμαι. Όποιος δέ γνώρισε βαθειά άπελπισία σάν τη δική μου, είναι αδύνατο να καταλάβει τη χαρά που με κάνει σάν τρελλό. Γελώ, κλαίω, φλυαρώ.

Τδ άπόγεμα πηγαίνω στδ σπίτι του Έρμογένη. Τώρα τελευταία είχα πάψει να πηγαίνω εκεί και να παίρνω μέρος στους παλαιστικούς άγώνες, ενάντια στους μαθητές του Γυλίσπου. Ο δάσκαλος τδ είχε μάθει όλα. Μ' έσφιξε στην άγκαλιά του και με συνεχάρηκε. Και ξαφνικά συναντώ τδ Λυκίδα, που ήταν ο

μόνος από τούς φίλους μου που δέν μου είπε ακόμα τίποτα.

— Λοιπόν, τού λέω, θέλεις τώρα να ίκανοποιηθείς για κείνα τὰ προχθεσινά; Ο Λυκίδας κοκκινίζει και είναι περήφανος, αλλά μου σφίγγει άμέσως τδ χέρι:

— Συγχώρητέ με, αποκρίθηκε, αν πίστεψα την άτιμη κατηγορία τού έχθρου σου...

Όλοι πιά με βλέπουνε με μάτι αγαπημένο. Κι' εγώ νοιώθω τόν έ αυτό μου, όπως εκείνος που σηκώνεται από βαρεία άρρώστεια κι' άναπνέει τόν καθαρό κι' έλεύθερο άέρα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ' ΕΦΗΒΕΙΑ

Τὰ δυό χρόνια που έπρεπε να τὰ περάσω σάν έφηβος, κατακυλήσανε με την όμορφιά και τη γρηγοράδα ενός όνειρου. Ο πρώτος χρησιμοποίηθηκε δλόκληρος να μάθω τδ χειρισμό τών όπλων. Γι' αυτή τη δουλειά μάς προετοιμάσανε οι άσκήσεις της παλαιστρας. Τη φορά αυτή κρατήσαμε άληθινά άκόντια, με χαλύβδινη αιχμή. Κοντά σε τούτο γυμναζόμασταν και στην ίππασία μαζί με τ' άλλα τμήματα. Ο όπλομάχος μάς δίδασκε την όπλομαχητική, τη χρήση του τέξου και τού καταπέλτη καταγινόμεσταν στους ίππικούς άγώνες και στους ναυτικούς, στδν Πειραιά και στη Σαλαμίνα. Όλες αυτές οι άσκήσεις διδάσκονται για τούς όλυμπιακούς άγώνες, που μετέχουνε οι έφηβοι. Και στὰ Παναθήναια πιά, θα παρουσιαστούμε έφιπποι. Τ' άλογό μου, ο Αίολος, θα πάρει μέρος στη γιορτή: είναι ο ωραιότερος και ο ζωηρότερος άπ' όσα άλογα υπάρχουν στην περιφέρεια. Είμαι βέβαιος ότι θα με τιμήσει δίχως άλλο στην πανηγυρική πομπή.

Ο Θεαγένης κι' εγώ, αν και μετέχουμε σ' όλες τις γιορτές δικαιούμαστε σάν έφηβοι, ώστόσο ζούμε περιορισμένα, άφου ή περιουσία μας δέ μάς φτάνει για μεγάλη και πλούσια ζωή. Αλλά αυτό δέ συμβαίνει και με τόν Εύφορίωνα, που ή άσύγκριτη όμορφιά του και ή πατρική πολυτέλεια τόν κάνουν άσυναγώνιστο στίς ιδιοτροπίες της μόδας. Αδερφικά συμμερίζομασταν τις έπιτυχίες του. Και χαιρόμασταν άπ' τὰ δάθη της καρδιάς μας σά δλέπαμε τούς ανθρώπους να λένε μεταξύ τους:

— Είναι ο Εύφορίων! Ο ωραίος Εύφορίων!

Ο Ισοκράτης τόν αγαπούσε ιδιαίτερα για την όμορφιά και τη χάρη του.

Τέλος ή ήμέρα τών Όλυμπιακών άγώνων έφτασε. Τδ στάδιο και ο ίππόδρομος είναι κατέμεστα από πλήθος. Σε κάθε άγαλμα και μνημείο, υπάρχει μία πινακίδα που γράφεται ή σειρά τών άγώνων και τδ όνομα τών άγωνιστών.

Από παντού ακούγονται χαρούμενες φωνές. Οι όκτώ έλλανοδίκες, διαλεγμένοι άνάμεσα στους έξοχότερους πολίτες, άνέθηκαν στίς έδρες τους. Τότε προχωρώντας στη μέση του στίβου ένας κήρυκας καλεί μεγαλόφωνη τούς δρομείς να παρουσιαστούνε. Όσοι προκείνουν ν' άγωνισθούν στδ δρόμο, βγαίνουν άπδ τις γραμμές τους και στέκονται μπροστά στους έλλανοδίκες. Ο κήρυκας φωνάζει τὰ όνόματα τών πατρίδων τους. Αν τὰ όνόματα αυτά δοξαστήκανε με προηγούμενες νίκες, χαιρετίζονται με ζητωκραυγές. Έστερα από την έκφώνηση, ο κήρυκας φωνάζοντας δυνατά, ρωτάει μήπως κανείς άπ' τούς άγωνιστές έγινε ποτέ ένοχος φόνου ή άσεβείας πρδς τούς θεούς, ή αν φυλακίστηκε, ή όπωσδήποτε έζησε άτακτη ζωή.

Βαθεία σιωπή άπλώνεται ένα γύρο κι' ή καρδιάς μας χτυπούνε άνήσυχες.

Αλλά καμιά φωνή δέν άκούεται εναντίον μας, καμιά κατηγορία. Και ή σάλπιγξα δίνει τδ σύνθημα της έναρξης. Όρμούμε σά βέλη. Αλλά μόλις έχουμε άναχωρήσει κι' ή φωνή τού κήρυκα άναγγέλει τόν νικητή:

— Θεαγένης, Αθηναίος, ο γιός του Μελήτου νίκησε όλους στδ δρόμο!

Ζητωκραυγές ξανακούγονται και τδ όνομα τού φίλου μου υψώνεται ίσαμε τὰ ούράνια. Τόν άγκαλιάζω σφικτά και τόν φιλώ στὰ χείλη μ' ένα παρατεταμένο φιλή. Όλοι μάς κυττάζουν και χαμογελούν με ταξ' τους γιατί έξερουν τδ άληθινό βάθος της φιλίας μας.

Η άλλη μέρα ήταν προωρισμένη για την άρματοδρομία. Πολύ νωρίς ακόμα ήρθαμε στδ ίπποδρόμιο. Τδ άλογό μου ο Αίολος με περιμένει στεφανωμένος με σέλινο και με ρόδα. Η χαίτη του δεμένη με λεπτή έπιμέλεια φέρτει στδ πλάι σάν τις κοτσίδες γουρβάλλης κοπέλλας. Πηδώ πάνω του στδ πλάι μου βλέπω τόν Εύφορίωνα να ίππεύει έναν θαυμάσιο και περήφανο κέλητα. Συναγωνιστές πολυάριθμοι συγκεντρώνονται γύρω μου. Τ' άλογα σκάφτουν άνυπόμονα τη γή, χρεμετίζουν και φρίζουν άπ' την έπιθυμία να τρέξουν. Νά τρέξουν όσο

μπορούν για την κατάκτηση τού μεγάλου έπάθλου. Τέλος τδ σύνθημα δίνεται. Τ' άλογα τινάζονται κι' όρμούνε μπροστά σάν κεραυνοί. Γύρω άπ' τδ ίπποδρόμιο τὰ πρόσωπα τών θεατών μόλις και διακρίνονται. Ο Αίολος με τεντωμένα τὰ τέσσερα ποδάρια του, με την κοιλιά του που σχεδόν άγγίζει τδ χώμα, με φαίνεται ότι πετá από κάτω μου. Φτάνουμε στδ τέρμα και σάν όνειρο άκούω τδ όνομά μου: Πρώας τού Νικίου, Αθηναίος, άνακηρύττουμε νικητή στίς ίπποδρομίες. Κατεβαίνω γρήγορα άπ' τ' άλογο κι' άγκαλιάζω τδ λαϊμό τού πιστού μου Αίολου. Τόν φιλώ στδ μέτωπο. Χρεμετίζει από ευχαρίστηση. Οι γονείς μου και οι φίλοι μου με συχαίρουν. Ο Εύφορίων χαίρεται περισσότερο άπ' όλους. Ο Θεαγένης όμως, περηφανεύεται περισσότερο για την έπιτυχία μου παρά για τη δική του νίκη. Αλλά να πού άναγγέλλονται και οι άρματοδρομίες. Με τδ σύνθημα που δίνεται, άνάμεσα στους άλλους, ο Εύφορίων άπ' την αρχή κι' όλας ξεκινάει σάν άστραπή, παρακάμπτει μονομιάς όλα τὰ τεχνικά έμπόδια που τού φράζουν τδ δρόμο, κεντρίζει με ύπέροχες κινήσεις τ' άλογά του και τέλος σταματά τδ άρμα του μπροστά στους έλλανοδίκες. Η νίκη είναι δική του. Τδ πρώτο βραβείο της άρματοδρομίας δίνεται σ' αυτόν και τδ δεύτερο σ' έναν έφηβο Θεσσαλό. Τδ όνομα τού Εύφορίωνα άντηχεί και πάλι από στόμα σε στόμα άνάμεσα άπ' τδ πλήθος. Κι' οι παριστάμενοι εκεί Αθηναίοι, σκιρτούνε έξαλλοι από χαρά για τη νίκη τού πιδ έκλεχτού παιδιού τους.

Τη μέρα αυτή συνέθηκε ένα πολύ παράξενο γεγονός. Δυό πολύ δυνατοί άθλητές είχαν πιαστεί σε πάλη: δ ένας άπ' τούς δυό, Άργετός, με μια φοβερή γροθιά χάλασε όλα τὰ μπροστινά δόντια τού αντίπαλου του. Αλλά αυτός μανιασμένος, προτίμησε να καταπιεί τὰ δόντια του παρά να άναγωνίσει τόν έαυτό του νικημένο. Και μια στιγμή που ο αντίπαλός του έδειξε έκπληξη για ότι συνέδη, με μια γρήγορη και δυνατή κίνηση τόν άναποδογύρισε και τόν άνάγκασε να όμολογήσει ήττα: άργότερα μαθεύτηκε πόσο άκριβά είχε πληρώσει τη νίκη του.

Σιγά-σιγά όλα τὰ άγωνίσματα πήραν τέλος, αλλά με ευχάριστα άποτελέσματα κι' άλλα που λύπησαν λίγο τούς δικούς μας. Τί να σάς πω όμως για τις ζητωκραυγές τού πλή-

θους, για τη χαρά των γονιών μας και των συμπολιτών μας! Πιστεύω πως όλα πια τα αισθάνεστε χωρίς να υπάρχει ανάγκη να σας τα ξαναπώ. Ο παπός μου που ήθελε να συνοδέψει τους γονείς μου στο παναγύρι, απόλαψε με όλη την καλή και άθωα καρδιά του το θρίαμβό μου. «'Ας πεθάνω τώρα...» είπε στον πατέρα μου, ενώ επέστρεφε στον τόπο του.

Κι' η αλήθεια είναι πως έπειτα απ' αυτό, πάνω σε λίγους μήνες, έκλεινε τα μάτια του ήσυχια στην αγκαλιά του. Τα τελευταία του λόγια που είπε, ήταν μια ευχή για μένα και ένα ευχαριστήριο στους θεούς για την ευτυχισμένη ζωή που του χάρισαν.

Ευτυχισμένη και αγαθή παπούλη! Ευτυχώς που δεν έζησες για να δεις τη συμφορά της πατρίδας σου και της οικογένειάς σου!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Στα τέλη των εφθαικών μας χρόνων άρχισε ο έρως πόλεμος! Ποιός δεν γνωρίζει αυτόν τον τρομαχτικό πόλεμο, που έκανε ωστόσο να φωτίσει ολόκληρο το μεγαλείο της Μακεδονίας. 'Ας μην πούμε λοιπόν τίποτα περισσότερο πάνω σε αυτό το θέμα. Τό μόνο που πρέπει να τονιστεί είναι ότι η τριάδα μας χωρίστηκε. Σπαράζεται η καρδιά μου όποτε θυμάμαι τη σκληρή αυτή απώλειά μου και ποτέ μου δεν έπαψα να φέρνω στην ψυχή μου το πένθος του Εύφοριονα. Καθώς το είχε προαισθανθεί ο παπός μου, ο Εύφοριον δεν ήταν προωρισμένος να ζήσει πολύ. Ο θάνατος μάς τον άρπαξε μέσα από τα χέρια μας πάνω σ' ένα κυνηγετικό δυστύχημα. Μόλις κατάλαβε πως πεθαίνει μάς χαμογέλασε και μάς είπε:

— Φοβόμουν πάντα τα γερατιά! Είναι τρομερό πράμα όταν γεράσει κανείς. Φεύγω καθώς ταιριάζει σε μένα που αγαπούσα πάντα την ομορφιά και τη νεότητα!

Αφού ο Εύφοριον παράδωσε την τελευταία πνοή του, ολόκληρο το σπίτι του Λεωκράτη αντήχησε απ' τις σπαραχτικές κραυγές και τα κλάματα των δικών τους. Έπειτα τον άλειψαν με μύρα, του βάλανε τον πιο πολύτιμο χιτώνα, και του στεφανώσανε το αγαπημένο κεφάλι με νάρκισσους και με ρόδα.

Έτσι ο θάνατος του φίλου μας μάς άφησε το πιο άδυσώπητο κενό στην καρδιά μας.

Εδώ ο Πρόας σταμάτησε λίγο την ιστορία του και βυθίστηκε σε σκέψεις. Δάκρυα κυλούσαν απ' τα μάτια του και τα δυο παιδιά σιωπούσαν από σεβασμό προς τη θλίψη του. Έστερα από λίγο ο μικρός 'Αμύντας, τον παρακάλεσε:

— Αν θέλεις Πρόα, εξακολούθησε την τόσο θαυμαστή ιστορία σου. Πολύ μάς λύπησε ο θάνατος του Εύφοριονα, αλλά αγαπούμε αυτούς που ζούν. Αγαπούμε τον Θεαγένη. Και τους γονείς σου και την αδελφούλα σου και τον Μελάνιο και τη Γλυκέρα. Πιστεύω μάς δάσκαλε! Όλους, όλους τους αγαπούμε και θέλουμε να τα μάθουμε όλα!

Τ' άγκάλιασε τρυφερά μέσα σε μια αφάνταστη ευτυχία...

— Όλα; Πάει πολύ! είπε με αγαθή χαμόγελο ο Πρόας. Με το θάνατο του Εύφοριονα τελειώνει η ιστορία της νιότης μου. Τα χρόνια της ανδρικής ηλικίας μου δεν έχουν σχεδόν ενδιαφέρον για τα παιδιά της ηλικίας σας.

Κι' ο δάσκαλος σταμάτησε πάλι πνιγμένος από συγκίνηση.

— Ω, Πρόα! φώναξε ο Περδίκκας. Μας χαλάς την ιστορία. Γιατί δε θέλεις να εξακολουθήσεις!

— Η Φαιδίμη, ζει ακόμα; ρώτησε δειλά ο 'Αμύντας.

Στράψανε τα μάτια του Πρόα.

Ναι παιδί μου, δόξα να έχουν οι θεοί! Η μητέρα μου ζει ακόμα. Κοντά της έχει τη Γλυκέρα, τη χαρά και την παρηγοριά των γερατιών της.

— Κι' ο Μενεκράτης;

— Αυτὸν δὲν τὸν ξανάδα ἀπὸ τότες πὺ ἐφυγα ἀπὸ τὸ σχολεῖο τοῦ Λύσιδα.

Αλλά έμαθα πως είδανε τον πατέρα του κι' αυτόν στην αύλη ενός σατράπη στην Ανατολή, όπου και τον διασκεδάζανε με τα συνηθισμένα τους άστεϊα.

— Κι' ο Θεαγένης; ρώτησε ο Περδίκκας. Νά ένας που μ' άρέσει και τον αγαπώ ίσως όσο και σύ...

— Ο Θεαγένης, αποκρίθηκε ο Πρόας, έμεινε το πιο γλυκό φως και το πιο υπέροχο στήριγμα της ζωής μου. Παντρεύθηκε την αδερφούλα μου και τον έκανα αδερφό μου...

— Όστε ζει; Τι χαρά που μάς δίνεις Πρόα!

— Ζει, έκανε σκεπτικά έκκεινος χαϊδεύοντας τα σγουρά μαλλιά του παιδιού. 'Αν είναι βέβαια ζωή το να είναι κανείς χωρισμένος από κάθε τι που αγαπά, από την πατρίδα του, το σπίτι του, την οικογένεια του και να στερείται το πιο αγαπημένο αγαθό: Την έλευθερία!

— Πώς! φωνάξαν οι δυο μαθητές και αυτός λοιπόν είναι αλχημίστας;

— Ναι! πιστός στα ευγενικά του αισθήματα, δε με άφησε ούτε στιγμή στη μάχη της Χαϊρώνιας. Κι' όταν έγω πληγωμένος και εξαντλημένος νόμιζα πως θα πεθάνω, ο Θεαγένης προσπάθησε να με σώσει με κάθε τρόπο. Πολέμησε σαν λιοντάρι κι' είχε μείνει

άτρωτος σάν από κανένα θαύμα. Μπορούσε αν ήθελε να γυρίσει στην πατρίδα. Μάταια τον παρακάλεσα, έκλαιγα και τον εξόριζα να μ' αφήσει και να φύγει, γιατί στο μεταξύ είχε άρχισει και η υποχώρηση. Αυτός όμως με κανένα τρόπο δε μ' άκουγε. Με θαυμαστή αποφασιστικότητα και άφυσίστη κατάφερε να φτάσουμε κι' οι δυο ως τα σύνορα της Βοιωτίας. Εκεί όμως μάς συνέλαβε ένα μισοφρονικό απόσπασμα και να που βρί-

σκουμαι τώρα εδώ, κοντά σας αγαπημένα μου παιδιά. Όσο για το Θεαγένη βρίσκεται κι' αυτός δάσκαλος ενός παιδιού απ' τις άρχοντικές οικογένειες των έντοπιών...

Σώπασε πάλι ο Πρόας. Και τα δυο άδέρφια βυθίστηκαν στις δικές τους σκέψεις. Όταν το βράδυ βρεθήκανε κοντά στη μητέρα τους, ο Περδίκκας τη ρώτησε:

— Αλήθεια μητέρα, είμαστε πολύ πλυσίτοι;

— Πάρα πολύ παιδί μου. Άλλα γιατί ρωτάς;

— Σε βλέπουμε καθημερινά να προσφέρεις δώρα στους θεούς. Τάχα θα έδινες πολλά χρήματα ακόμα για να νικήσουν τα δπλα μας;

— Καί άμφιδίλλετε γι' αυτό;

— Λοιπόν μητέρα, νομίζω ότι μπορούμε να κάνουμε κάτι που να ευχαριστήσει τους άθανάτους και να τους εξιλεύσει!

— Τι πράμα παιδί μου;

— Νά έλευθερώσεις τον Πρόα...

— Καί τὸ Θεαγένη! πρόσθεσε ο 'Αμύντας.

Στην αρχή η 'Αδμήτη, δεν κατάλαβε σχεδόν. Όταν όμως τα δυο άγόρια της διηγηθήκανε με κάθε λεπτομέρεια την υπόθεση, τ' άγκάλιασε τρυφερά μέσα σε μιαν αφάνταστη ευτυχία που έβλεπε τα παιδιά της τόσο γενναία και με τέτια καρδιά.

— Είναι πολύ σπουδαίο αυτό που ζητάτε, τους είπε. Δε μπορώ να άποφασίσω μονάχη γι' αυτό το ζήτημα. Πρέπει να ζητήσω τη συγκατάθεση του πατέρα σας.

— Σύμφωνα μητέρα, είπε ο 'Αμύντας. Συμφωνεί όμως σ' αυτό που θα σου πώ; Θα πάμε στο ναό του 'Αρη και θα όρκιστούμε έπσημα πως αν νικήσουμε κι' αν ο πατέρας γυρίσει γερός, θα χάρισουμε την έλευθερία του Θεαγένη και του Πρόα. Πρέπει να ζητήσω να συγκατατεθεί κι' ο πατέρας...

Καταχάρηκε η καλή γυναίκα, γιατί φαντάστηκε πως τα λόγια των παιδιών της ήταν ένα ευτυχισμένο προμήνυμα. 'Από δώ και πέρα δλοι έξερουμε πια πως τη μάχη των 'Αρβήλων την κέρδισε ο 'Αλέξανδρος. Ο πατέρας του 'Αμύντα και του Περδίκκα γύρισε από κεί στεφανωμένος με δάφνη και δόξα. Η ευχή των παιδιών του πραγματοποιήθηκε.

Αλλά ο Πρόας δε θέλησε να φύγει από κεί πριν συμπληρώσει την άγωγή των αγαπημένων του μαθητών. Ο Θεαγένης όμως, που δεν παρέδινε πια μαθήματα στο άγόρι

που άρχοντα που είχε πάει γι' άνωτερες σπουδές σε άλλους δασκάλους, πήρε το δρόμο για την 'Αθήνα, αφού πήγε να συναντήσει το φίλο του.

Έστερα από λίγα χρόνια γύρισε κι' ο Πρόας στην πατρίδα του. Τώρα τις όμορφες ιστορίες του τις λέει στα παιδιά του Θεαγένη. Και κείνα δε βαρυσονται ποτέ να τις άκουνε. 'Ανάμεσα από τα λόγια τους, δλέπουν να προβάλλουν οι γιγαντίες σκιές του Πλάτωνα, του 'Αριστοτέλη, του Δημοσθένη, των υπέροχων έκείνων ανθρώπων, που δόξαζαν και δοξάζουν την 'Ελλάδα. Την 'Ελλάδα μας.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΜΙΛΩΝΤΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ

(Συνέχεια από την σελίδα 146)

ράϊδες, κι' άνθρωποι με ούρες ψαριών...

— Τι άφηρημένη! Τι άμελής! Δεν έχει όρεξη ποτέ για μάθημα. Θα πώ της κυρίας το μεσημέρι να μη σου δόση γλυκό... Χωρίς άλλο, θα το πώ.

Γλυκό; Τι τη νοιάζει σήμερα για γλυκό; Σήμερα είναι η ημέρα των όνειρων της. Η Μαντάμ θυμώνει. Φεύγει φουριόζα. Η Νίνα θέλει να βρεθεί πλάι στη θάλασσα όπως η Μαργαρίτα. Μά πως να φτιάση θάλασσα, καράβια, βράχους; Για μια στιγμή σκέφτεται τη στέρνα. Μά της έχουν πη να μη ρίχνει τίποτα μέσα, γιατί θα φοφήσουν τα χουσόψαρα. Σκέφτεται, σκέφτεται. Στο στόμα της μασάει ένα λουλούδι πορτοκαλλιās.

Το στόμα της μοσκοβολάει.

Ξαφνικά λάμπει από χαρά. Χτυπάει τα χέρια. Τρέχει στην κουζίνα. Η Κατερίνα την κοιτάζει με υποψία. Τι θέλει πάλι εδώ αυτή η μικρή; Τι σκοπό πονηρό έχει; Η Κατερίνα κώνεται στο κελλάρι. Η Νίνα άρπάζει στα γρήγορα το μεγάλο ταψί. Τρέχει στο περιβόλι.

Βρήκε τη θάλασσά της! Το γεμίζει νερό. Το τοποθετεί όμορφα όμορφα, στα χαλίκια. Αυτοί είναι οι βράχοι. Έδώ θα έμενε ο Ρομπινσόν. Και στο βάθος του ταψιού, «υπό τας θαλάσσας», ο «Ναυτίλος» του Πλοίαρχου Νέμου!

Ο «Ναυτίλος» έγινε ένα πλοιαράκι, που τόφτιασε μ' ένα φύλλο χαρτιού, από το τετράδιο των Γαλικών. Άλλά ο «Ναυτίλος» της είναι άκίνητος, άγαρμος, άψυχος. Ούτε «διασχίζει» τα νερά. Ούτε

πλήρωμα έχει, ούτε καταδύεται δια «σκοτεινά βάθη». Τὸν σπρώχνει με το δάχτυλό της. Προχωρεί λίγο. Έστερα σταματάει. Τὸν ξανασπρώχνει. Τίποτα. Μόνο το χαρτί μουσκεύει σιγά σιγά. Λοιπόν, εκεί, στα βάθη να πούμε, είναι τα φύκια και οι θησαυροί των στοιχειωμένων πειρατικών καραβιών. Άλλοίμονο! Ο ένδοξος «Ναυτίλος» γίνεται σωστό υποβύχιο. Μούσκεψε, και βουλιάζει. Μά δεν καταδύεται.

Λυώνει... Το χαρτί άπλώνει. Γίνεται στο βάθος του μεγάλου ταψιού μια φτωχή κοινή σχολική κόλλα με μπλε χαρακές! Άχτίδες ήλιου, παίζουν εύθυμα στο γυαλιστερό βάθος. Τάσπρα χαλίκια του περιβολιού, είναι πεντακάθαρα. Σαν να βγήκαν από μπουγάδα... Κανένα «σκοτός». Κανένα μυστήριο... Το γυαλιστερό ταψί είναι πολύ καθαρό, για να κانه κανείς όνειρα στο βάθος του. Κομικά καθαρό... Ντροπή, ντροπή να λερώνης τα ταψία με λάσπες και παληόνερα... Όρίστε χαρτιά και βρωμοχαλίκια... Θα το πώ στην κυρία... Τί άνάποδα πράγματα είναι αυτά, άντι να κοιτάς τα βιβλία σου.

Κατακόκκινη η μαγείρισσα, άναποδογύρισε τη «θάλασσα» στο παρτέρι του περιβολιού. Πήρε το ταψί, μουρμουρίζοντας, γκρινιάρικα. Οι βράχοι του Ρομπινσόν άνακατέστηκαν με τ' άλλα ταπεινά χαλίκια. Έτσι που πια δεν ξεχώριζαν. Ο Ναυτίλος, έγινε ένα έλασινδό χιλιοσκισμένο χαρτί. Όμως η Νίνα δεν στενοχωριέται και πολύ. Αυτή για λίγο έζησε μέσα στα τέρατά της, στις θάλασσες, στους μακρινούς όκεανούς. Είδε μάλιστα και τα γυάλινα κοντά μάτια, παράξενων ψαριών, να την κοιτάζουν, να την κοιτάζουν...

Αυτά όλα δεν μπορούσε να τα δει η Χοντροή Κατερίνα...

Χαμογέλαει από μυστική χαρά, που ούτε η μαγείρισσα, ούτε η δασκάλα της μπορούν να τη νοιώσουν. Είναι καταδικη της η χαρά.

ΓΙΩΤΑ ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ
έγκατεστάθησαν όριστικά
στην έδδν 'Αριστειδου 10

Νά έρχεσθε εκεί για τις έγγραφές σας τις Άγγελίες σας, τη Συνεργασία σας και να μάς δητε και να σας δοθμε.

